

๕ กย. ๒๕๖๐

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗๓๑/๒๕๔๔
คดีหมายเลขแดงที่ ๙. ๘๙๖ ๒๕๖๐

ในพระปรมາภิไயพะมหाकษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๙ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

นายสำนึก อุปถัมภ์ชาติ ที่ ๑
 นางชนพร จันฉิม ที่ ๒
 นายวันชัย บันคระกุล ที่ ๓
 นางฉีวรรณ หอมกระหลบ ที่ ๔
 สิบเอก อาบ ลุมลศิลป์ ที่ ๕
 นายณรงค์ เมืองสิงห์ ที่ ๖
 นางวนิ วรรณประเสริฐ ที่ ๗
 นางมยุรี ปริวัตร ที่ ๘
 นายสมชาติ คล้ายทอง ที่ ๙
 นายนเรศ เพชรสุวรรณ ที่ ๑๐
 สิบเอก ประทิน พ่วงจاد ที่ ๑๑
 นางสาวพรณา ตาลกุล ที่ ๑๒
 นายสุกิจ ปืนปักมเรขा ที่ ๑๓
 นายวารชัย เปี้ยมพุทธาภิล ที่ ๑๔
 นางจินตนา ส่งเนตร ที่ ๑๕
 นายกั้งวน พันคงดี ที่ ๑๖
 นายคง ทัดเกิด ที่ ๑๗
 นางงามพิม ผึ้งน้อย ที่ ๑๘

ผู้ฟ้องคดี

/นายสมศักดิ์...

นายสมศักดิ์ ชินพีระเสถียร ที่ ๑๙
 นางสาวนิสากร อันนัตวรารัศมี ที่ ๖๐
 นางศิราณี เหรียญวิพัฒน์ ที่ ๒๑
 นางสาวเพียงใจ ปุณกานนท์ ที่ ๒๒
 นายประทวน ปีกขาว ที่ ๒๓
 นางปราณี ศรีเมธีเลิศ ที่ ๒๔
 นายศิริวัฒน์ แตงน้อย ที่ ๒๕
 นางบุษกร จำเริญศรี ที่ ๒๖
 นางพรอemia ปุณณากิริมย์ ที่ ๒๗
 นางสาวนุชนารถ โภจะโยธิน ที่ ๒๘

ระหว่าง

ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑
 คณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒
 ผู้อำนวยการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๔๐/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๑๒๔๙/๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ฝ่ายได้ฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ฝ่ายได้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเลขที่ ผก. ๑๒๔๕๑ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินชดเชย (ที่ถูกคือ ค่าชดเชย) ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๙ การณ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเลขที่ (ว) ๒๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๑

/สั่งให้...

สั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก พ้นจากตำแหน่งหน้าที่อันเนื่องมาจากครบเกณฑ์อายุตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้อำนวยการอาวุโสฝ่ายทรัพยากรบุคคล ได้มีหนังสือเลขที่ ๓๒๔/๙๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการบริหารงานบุคคล ในการประชุม เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑ เห็นควรให้หารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ถึงแนวทางการดำเนินการ ขณะนี้อยู่ระหว่างรอความเห็นจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือเลขที่ พก. ๒/๙๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการอาวุโสฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพوارรวม ๓๐ คน ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ แต่ไม่ได้รับคำชี้แจงใดๆ จากผู้อำนวยการอาวุโสฝ่ายทรัพยากรบุคคล ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดเห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย โดยก่อนที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดจะเกษณอายุการทำงาน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับค่าชดเชยจากการถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่ลูกจ้างพึงจะได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดจะได้รับเงินเท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยคำนวณจากฐานค่าจ้างซึ่งเป็นเงินเดือนและค่าครองชีพรวมกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมิได้ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดซึ่งครบเกณฑ์อายุในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะไม่จ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด โดยปราศจากเหตุผล อันสมควรเมื่อพันกำหนดเวลาเจตวัnnับแต่วันที่ถึงกำหนดจ่าย โดยไม่ได้รับประโยชน์เป็นเงินเท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และเป็นการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎหมาย คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดจึงยื่นฟ้องคดีด้วยศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาลอ...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายประโยชน์ตอบแทนหรือดำเนินการให้จ่ายประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดเท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดทำงานดิตต่อ กัน ครบสิบปีขึ้นไปจึงต้องได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสูดท้ายสามร้อยวัน โดยค่าจ้างให้คิดจากค่าจ้างและค่าครองชีพรวมกันของผู้ฟ้องคดีแต่ละคน พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗๕ ต่อปี ของค่าชดเชยนับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และเงินเพิ่มร้อยละ ๗๕ ของค่าชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลาเดียววัน โดยคำนวณเงินเพิ่มวดแรกนับแต่วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป และคำนวณเงินเพิ่มในอัตราดังกล่าวทุกระยะเวลา ๗ วัน จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด ตามรายละเอียดในตารางรายการคำนวณค่าชดเชย ดอกเบี้ย และเงินเพิ่ม ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แบบท้ายคำฟ้อง

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายค่าธรรมเนียมศาลในอัตราสูงและค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดแทนผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ยื่นคำร้องลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ขอถอนคำฟ้องศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒ อนุญาตให้ถอนคำฟ้องเฉพาะรายผู้ฟ้องคดีที่ ๕

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามทราบว่า ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้กิจการของ ธปท. ไม่อุ้ยภัยได้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ทั้งนี้ ธปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดหรือถูกบังคับให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับการดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดกอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดเป็น

/พนักงานของ...

พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และเกณฑ์อายุเมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ จึงพ้นจากตำแหน่งในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งกำหนดว่า การออกจากงาน กรณีเกณฑ์อายุ ให้พนักงานผู้มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ พ้นจากตำแหน่งในวันที่ ๑ ตุลาคม หลังจากที่พนักงานผู้นั้นมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ประกอบกับมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้บัญญัติให้จะต้องจ่ายค่าชดเชย ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด หรือถูกบังคับให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่อย่างใด นอกจากนี้ไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับใดๆ ให้ถือว่า พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่พ้นจากตำแหน่งกรณีเกณฑ์อายุ ๖๐ ปี เป็นการเลิกจ้าง ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่มีอำนาจหน้าที่ต้องจ่ายค่าชดเชย จากการถูกเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุน สำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุน สำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยไม่มีความผิด ในทำนองเดียวกับค่าชดเชย กล่าวคือ ต้องไม่เป็นการออกจากงานเพราการกระทำทุจริต ในหน้าที่ หรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้ธนาคารได้รับความเสียหาย หรือ เพราประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือเพราเกียจคร้านไม่ดังใจปฏิบัติหน้าที่ และผู้ว่าการหรือ คณะกรรมการธนาคารแล้วแต่กรณี เห็นว่าไม่ควรจ่ายเงินดังกล่าวให้ หรือเพรากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงและถูกลงโทษปลดจากงาน หรือเพราได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (ข้อ ๖ และข้อ ๑๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๙ และข้อ ๑๐ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๔๓ ของข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐) โดยมีรายละเอียดการจ่ายประโยชน์ดูบทที่ ๑ ระบบบำเหน็จ บำนาญ

/สำหรับพนักงาน...

สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ ที่มิได้เป็นสมาชิกของกองทุน สำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจะทำให้เปลี่ยนแล้ว โดยบ่าเหน์จ เป็นเงินที่ธนาคารจ่ายให้พนักงานครั้งเดียว เมื่อออกรางวัลซึ่งคำนวณจากเงินเดือนเดือนสุดท้าย คูณเวลาทำงานตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนบ้านญี่ปุ่นเงินที่ธนาคารจ่ายให้พนักงานเป็นรายเดือน หลังออกจากงาน ซึ่งคำนวณจากเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณเดียวเวลาทำงานหารด้วย ๕๐ หรือเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณเวลาทำงานหารด้วย ๕๕ แล้วแต่กรณี ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด (ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๘ ข้อ ๒ ข้อ ๕ ข้อ ๙)

(๒) ระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุดังต่อไปนี้ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ เป็นต้นไป และพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ ซึ่งสมควรใจเข้าเป็นสมาชิก ของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุน ให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้ จากธนาคารในแต่ละเดือน โดยสมาชิกมีสิทธิจะได้รับเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ดังกล่าว ทั้งจำนวนตามหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด สำหรับพนักงานที่เข้าทำงาน ก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ ที่เป็นสมาชิกของกองทุน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้จ่ายเงินสมทบครั้งแรก เมื่อเข้ากองทุนแก่พนักงานดังกล่าวแต่ละรายตามสิทธิที่พึงได้รับจากธนาคารด้วย (ตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๘) โดยพนักงานดังกล่าวจะได้รับ เงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกและผลประโยชน์เดือนจำนวนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด และในการที่พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ ที่เป็นสมาชิกของกองทุน หากในวันที่พนักงานลาออกจากกองทุนแล้วได้รับเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว จำกองทุนน้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบ่าเหน์จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะจ่ายเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมทบ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่ได้รับ จำกองทุน กับจำนวนเงินที่คำนวณได้จากบ่าเหน์จ (ข้อ ๑ ข้อ ๔ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ ของข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๘ และข้อ ๔๑ ของข้อบังคับ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๘ ข้อบังคับ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อบังคับ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐) ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ดอบแทน ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว เมื่อพิจารณา

/ประโยชน์ดอบแทน...

ประโยชน์ตอบแทนที่เป็นเงินสมบทรายเดือนและผลประโยชน์ดังกล่าว รวมทั้งเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกและผลประโยชน์ดังกล่าวที่ผู้พ้องคิดทั้งบี้สิบแปดได้รับทั้งจำนวนจากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ ณ วันเกษียณอายุ เปรียบเทียบกับค่าชดเชยที่ผู้พ้องคิดทั้งบี้สิบแปดเรียกร้องและเงินบำเหน็จ ปรากฏว่าผู้พ้องคิดทั้งบี้สิบแปดแต่ละรายได้รับประโยชน์ตอบแทนมากกว่าค่าชดเชยที่เรียกร้อง ดังนี้ ผู้พ้องคิดที่ ๑ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๘๓๐,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๖,๔๔๐,๘๓๕.๕๓ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๒ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๑,๐๐๖,๕๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๑๒,๒๐๒,๙๒๘.๐๔ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๓ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๖๓๒,๙๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๓,๔๔๔,๘๖๗.๗๐ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๔ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๘๑๑,๙๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๘,๑๔๒,๕๐๔.๒๙ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๕ ได้ยื่นขอถอนพ้องคิด และศาลปกครองชั้นต้นได้ออนุญาตให้ถอนพ้องแล้ว ผู้พ้องคิดที่ ๖ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๔๐๐,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๒,๗๓๔;๓๒๐.๔๕ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๗ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๘๓๐,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๗,๒๖๗,๑๐๘.๓๗ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๘ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๗๙๘,๕๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๗,๗๒๘,๐๖๗.๕๓ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๙ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๒๖๖,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๑,๙๖๖,๖๐๘.๗๘ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๑๐ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๓๒๓,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกพ้องคิดที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๒,๑๕๑,๐๗๐.๑๖ บาท ผู้พ้องคิดที่ ๑๑ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๓๒๐,๗๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ

- 4 ส.ค. 2560

๑๐ ปี...

/ປະໂຍຈນ...

ประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๒,๑๒๐,๕๖๑.๑๓ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๑๑,๓๗๔,๙๒๓.๘๘ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๕ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๘๓๐,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๑๐,๓๗๐,๓๓๖.๓๙ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๑๐,๖๓๔,๔๕๗.๕๓ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๗ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๑,๐๗๑,๙๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๑๐,๕๔๙,๙๖๙.๓๑ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เรียกร้องค่าชดเชยที่อ้างว่ามีสิทธิได้รับตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ๘๒๖,๙๐๐ บาท แต่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๘,๑๗๓,๒๙๙.๒๐ บาท กรณีค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หมายถึง เงินที่นายจ้างจ่ายให้ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง และการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ อ้างว่ามีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ในฐานะที่เป็นลูกจ้างตามพระราชบัญญัติตั้งก่อนวอึก โดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้กรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี จึงเป็นการเรียกร้องสิทธิข้าช้อน ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ควรเลือกรับอย่างใดอย่างหนึ่ง หากจะใช้สิทธิในฐานะที่เป็นลูกจ้างได้รับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ก็ควรคืนเงินประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับไปแล้วจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งหมด และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามพิจารณาอกรับเบี้ยบหรือข้อบังคับให้จ่ายประโยชน์ตอบแทนไม่ต่ำกว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งก็จะทำให้ได้รับเฉพาะค่าชดเชย ไม่มีสิทธิได้รับเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ดังกล่าว รวมทั้งเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรกและผลประโยชน์ดังกล่าวทั้งจำนวนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งค่าชดเชยตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เรียกร้องกรณีเกษียณอายุ ๖๐ ปี ยังต่ำกว่าประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งนี้ มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัตินาการแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินาการแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑

/มีได้กำหนด...

มิได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าชดเชยกรณีพนักงานและลูกจ้างเกษียณอายุ ๖๐ ปี หรือมีระเบียบข้อบังคับของธนาคารแห่งประเทศไทยให้ต้องจ่ายค่าชดเชย หรือต้องไปออก ระเบียบมาเพื่อจ่ายค่าชดเชยในกรณีดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าชดเชยตามกฎหมายแรงงานอีก ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๗/๒๕๙๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๕๐/๒๕๓๕ และ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๔๕/๒๕๔๒ และโดยที่มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗ บัญญัติให้หน่วยงานของรัฐด้วยการรับผิดต่อผู้เสียหาย ในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับพระราชบัญญัติกำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้เสียหายจึงต้องฟ้อง หน่วยงานของรัฐดังกล่าวโดยตรงจะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเจ้าหน้าที่ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จึงไม่อาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย กันในเมืองเดียวเดียวกันกับคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๕๒๔๕๕๙ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รายละเอียดปรากฏ ตามสำเนาคำฟ้องและสำเนาคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น คดีหมายเลขดำที่ ๕/๒๕๔๒ ดังนั้น ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่อนาจรับฟ้องคดีนี้ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ อ้างว่า ความเห็น ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเรื่องที่ ๑๔/๒๕๔๕ ที่เห็นว่า พนักงานมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีซึ่งเกษียณอายุ ๖๐ ปี เป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๙ แห่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งมหาวิทยาลัยฯ ต้องจ่ายเงินค่าชดเชย ให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยฯ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น เหตุที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นดังกล่าว เนื่องจาก มหาวิทยาลัยฯ ได้ระบุเรื่องเงินค่าชดเชยไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้ ข้อบังคับ ของมหาวิทยาลัยดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้มหาวิทยาลัยฯ จ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ พนักงานบางประเภทเมื่อเลิกจ้างหรือให้ออกจากงานไว้ด้วย ซึ่งแตกต่างกับกรณีของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่ได้มีข้อบังคับกำหนดเรื่องค่าชดเชยไว้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีระบบบำเหน็จบำนาญ หรือระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแก่พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อยู่แล้ว ซึ่งพนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยรวมไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนที่เป็นค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อยู่แล้ว นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีคำวินิจฉัยไว้ในกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่เพียงว่าประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานและลูกจ้างได้รับอยู่แล้วโดยรวมหั้งหมวดตามระเบียบข้อบังคับของธนาคารแห่งประเทศไทยในปัจจุบันไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ดังกล่าวหรือไม่ โดยไม่ต้องพิจารณาผลประโยชน์ตอบแทนเปรียบเทียบกัน เป็นรายกรณีตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๑๒๙๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้พนักงานได้รับสิทธิประโยชน์ตอบแทนโดยรวมไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ไม่ได้แสดงให้เห็นว่า ได้รับสิทธิประโยชน์ตอบแทนโดยรวมจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยน้อยกว่าสิทธิประโยชน์ตอบแทนที่เป็นค่าชดเชยที่ควรจะได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อย่างไร

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ คัดค้านคำให้การว่า เหตุผลสำคัญที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ก็หมายความว่าด้วยประกันสังคม ก็หมายความว่าด้วยเงินทดแทน และก็หมายความว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ก็เพื่อป้องกันมิให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดตั้งสหภาพแรงงาน เพราะทำให้สามารถนัดหยุดงานโดยไม่มีความผิด ซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ประกอบกับมีความเข้าใจว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับสภาพการจ้างเหมาสมและมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่าที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๘ - ๙๗/๒๕๔๕ วินิจฉัยว่า การออกจากงานเพราะครูดเนื้ยถ่าย ๖๐ ปี ตามพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๑๙ ไม่ใช่กำหนดระยะเวลาจ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่เป็นกำหนดระยะเวลาจ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่นายจ้างจ่ายแก่ลูกจ้างจะสูงกว่าค่าชดเชยก็เป็นเงินคนละประมาณ ๕๐๐ บาท ลูกจ้างยังมีสิทธิได้รับค่าชดเชยและคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗ - ๓๗/๒๕๔๕ วินิจฉัยว่า ข้อบังคับว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์พนักงานและค่านานงวดการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๗๙ และระเบียบว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง

/ของการทำเรือ...

ของการทำเรื่องแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๖๗ มีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ่ายเงินสงเคราะห์ และเงินบำนาญหรือบำนาญแตกต่างไปจากค่าชดเชยตามบทนิยามของคำว่า "ค่าชดเชย" ในประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๒ ต้องถือว่าเงินประเภทอื่น ซึ่งนายจ้างคงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง เมื่อว่าจะเป็นคุณแก่ลูกจ้างยิ่งกว่าค่าชดเชย นายจ้างก็ยังมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จำต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างอยู่อีก เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดให้ลูกจ้าง กิจกรรมสวัสดิสิ่งเคราะห์ได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็สมควรให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ซึ่งเป็นลูกจ้าง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เช่นเดียวกัน ได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงานด้วย เพราะสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน ถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่นายจ้างพึงจัดให้แก่ลูกจ้างของตน ทั้งนี้ มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ให้ความหมายของค่าชดเชยว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้าง เมื่อเลิกจ้าง นอกเหนือจากเงินประเภทอื่นซึ่งนายจ้างคงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง โดยคำพิพากษา ศาลฎีกาที่ ๑๖/๒๕๕๐ วินิจฉัยว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวาระอื่นและมีชื่อเรียก ต่างๆ กัน โดยมิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้น ก็มิใช่ค่าชดเชย เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อลูกจ้างออกจากงานอาจจะมีรายชื่อเรียก ตัวยกัน เช่น เงินบำเหน็จ เงินบำนาญ เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เงินทุนเลี้ยงชีพ เงินสะสม เงินกองทุนสงเคราะห์ เป็นต้น ซึ่งเงินเหล่านี้มีนายจ้างจะจ่ายให้แก่ลูกจ้าง ที่ออกจากงาน เพราะเลิกจ้างด้วยก็ตาม แต่โดยเจตนาไม่ได้มีลักษณะที่จะจ่ายในทำนอง เดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชย เงินจำนวนดังกล่าวจึงไม่ใช่ค่าชดเชย โดยต้องถือหลักว่า ถ้าจำนวนเงินได้มีลักษณะในการจ่าย หลักเกณฑ์การจ่ายและเงื่อนไขการจ่ายเช่นเดียวกัน กับค่าชดเชยแล้ว ก็ถือว่าเป็นค่าชดเชยได้ แต่ถ้าเงินจำนวนนั้นมีลักษณะและวัตถุประสงค์ ในการจ่ายแตกต่างไปจากค่าชดเชย เช่น นายจ้างจ่ายเงินนั้นให้แก่ลูกจ้างที่ออกจากงาน ไม่ว่าเกษยณอายุ ลาออกจากหรือตาย มิได้จ่ายให้เฉพาะกรณีที่นายจ้างเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้น มิใช่ค่าชดเชย ดังนั้น สิทธิประโยชน์ต่างๆ รวมทั้งเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ จึงเป็นเงิน ประเภทอื่นซึ่งนายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้าง ไม่ใช่ค่าชดเชยเมื่อเลิกจ้าง นอกเหนือนี้ ในการประชุม คณะกรรมการที่ปรึกษาหารือร่วม (กปร.) ครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ มีข้อเสนอว่า เพื่อเป็นการเสริมสร้างขวัญและกำลังใจอันจะก่อให้เกิดแรงจูงใจ ความจริงรักภักดี ต่อองค์กรและสนับสนุนการปฏิบัติงานของพนักงานซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของธนาคาร สมควรเพิ่มสิทธิประโยชน์ค่าชดเชย

/大臣พระราชนับัญญัติ...

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ไว้ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยการพนักงาน โดยให้มีผลบังคับใช้ก่อนวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การเพิ่มเติมว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕
และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นนายจ้าง และพนักงาน
มีฐานะเป็นลูกจ้างตามนิยามคำว่า นายจ้างและลูกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
พ.ศ. ๒๕๔๑ และตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖/๒๕๕๐ กรณีของบริษัท ไทเกอร์ทرانสปอร์ต
จำกัด เพื่อขอขึابยเกี่ยวกับค่าชดเชยและสิทธิประโยชน์ต่างๆ รวมทั้งเงินจากกองทุน
สำรองเลี้ยงชีพ ไม่ใช่ค่าชดเชยเมื่อเลิกจ้างแต่เป็นเงินประเภทอื่นที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างนั้น
เห็นว่าไม่อาจนำมาใช้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งไม่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
พ.ศ. ๒๕๔๑ อีกทั้งคำพิพากษาศาลมฎีกาที่ ๑๖/๒๕๕๐ เป็นการวินิจฉัยว่าการสั่งพนักงาน
ไม่เป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
กรณีที่อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีข้อบังคับกำหนดเรื่องค่าชดเชย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้กำหนดค่าชดเชยไว้ในประกาศ เรื่อง รายละเอียดการจ้างลูกจ้างสถานสวัสดิสงเคราะห์
ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ นั้น เห็นว่า กิจกรรมสวัสดิสงเคราะห์เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับ
การจัดหาและจาน่ายเครื่องอุปโภคบริโภคให้แก่พนักงานและอดีตพนักงานของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อเป็นสวัสดิการ และบัญชีของกิจกรรมสวัสดิสงเคราะห์ได้จัดทำ
ตามหลักการบัญชีทั่วไปซึ่งแยกจากบัญชีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น ประกาศตามที่
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ กล่าวอ้างเป็นเพียง
เอกสารแนบท้ายข้อดกลงการจ้างของลูกจ้างสถานสวัสดิสงเคราะห์เท่านั้น ไม่ใช่ประกาศ
ที่บังคับใช้กับพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ ด้วยย่างได ซึ่งในการจัดสถานสวัสดิการสังเคราะห์
(สมอสรณการแห่งประเทศไทย) ในส่วนที่เกี่ยวกับร้านอาหารได้มีการเก็บเงินจากร้านอาหาร
เพื่อจ่ายเป็นค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างร้านอาหาร และในการตรวจสอบการทำงานและการทำงาน
ของลูกจ้างร้านอาหาร พนักงานตรวจแรงงานมีความเห็นเพียงว่า สมอสรณการ
แห่งประเทศไทยในฐานะนายจ้างของลูกจ้างร้านค้าปฏิบัติไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เนื่องเรื่องวันหยุดตามประเพณีและวันลาเท่านั้น และ
เมื่อมีการเลิกจ้างลูกจ้างร้านอาหารด้วยวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๐ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
จะไม่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่ก็ได้มีการจ่ายค่าชดเชย
กรณีเลิกจ้างตามพระราชบัญญัติดังกล่าว

/คลังปักครองชั้นด้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ กรณีไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ หรือไม่ เพียงใด โดยมีปัญหาจะต้องพิจารณา ก่อนว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากครบเกณฑ์อายุโดยมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ถือเป็นการเลิกจ้างหรือไม่ เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานดังเด่าวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ด้วยเหตุครบเกณฑ์อายุเนื่องจากมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงเป็นการออกจากงานโดยผลของข้อบังคับดังกล่าว ประกอบกับเมื่อข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ มิได้กำหนดความหมายของ การเลิกจ้างไว้ จึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นว่าได้กำหนดความหมายของ การเลิกจ้างไว้หรือไม่ และโดยที่มาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติให้การเลิกจ้าง หมายความว่า การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไป และไม่จ่ายค่าจ้างให้ ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุสิ้นสุดสัญญาจ้างหรือเหตุอื่นใด แม้ว่ามาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะบัญญัติให้ กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ก็ตาม แต่การพิจารณาว่าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ออกจากงานด้วยเหตุเกณฑ์อายุ ถือเป็น การเลิกจ้างหรือไม่ ก็สามารถพิจารณาโดยเทียบเคียงกับความหมายของคำว่าการเลิกจ้างที่บัญญัติ ในมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ ดังนั้น การที่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้ออกจากงานด้วยเหตุ ครบเกณฑ์อายุ เนื่องจากมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดังจ่ายเงินเดือน และค่าครองชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ นับดังเด่าวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เลิกจ้างผู้ฟ้องคดีที่ ๑

/ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔...

ถึงผู้พ้องคดีที่ ๕ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ นับแต่วันดังกล่าว และมีผลให้สัญญาจ้างระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๕ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ สิ้นสุดลง ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามที่ว่า “ไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับใดๆ กำหนดให้ถือว่าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่พ้นจากตำแหน่งกรณี เกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ เป็นการเลิกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมกันจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้พนักงานมีการออมทรัพย์และเป็นสวัสดิการตลอดจนเป็นหลักประกันให้แก่พนักงานและครอบครัวเมื่อพนักงานตายหรือพ้นจากการและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๓๙ มาใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นไป หลังจากนั้นจึงได้มีการจดทะเบียนกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ และได้มีการออกข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๒) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๑) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๔๐ และข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๓) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงมีผลให้กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุน) เป็นนิติบุคคลตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๕ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ เป็นสมาชิกกองทุนด้วย ทั้งนี้ ข้อบังคับกองทุนดังกล่าวกำหนดให้สมาชิกด้องจ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนเป็นรายเดือน ตามอัตราราคาจำนวนเดิมที่สมาชิกกำหนดระหว่างร้อยละ ๕ – ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หักเงินค่าจ้างของสมาชิกและนำส่งเข้ากองทุน พร้อมกับการนำส่งเงินสมทบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่สมาชิกแต่ละรายในอัตรา ร้อยละ ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก เมื่อสมาชิกเสื่อมสมาชิกภาพเพราเหตุอื่นนอกจากกองทุนเลิกให้คณะกรรมการกองทุนแจ้งเป็นหนังสือต่อปริษัทจัดการภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ สิ้นสมาชิกภาพนั้น และปริษัทจัดการต้องจ่ายเงินกองทุนให้แก่สมาชิกหรือผู้รับประโยชน์ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด โดยให้จ่ายทั้งหมดครั้งเดียวภายในเวลาไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันสิ้นสมาชิกภาพ เว้นแต่สมาชิกประสงค์จะให้คงเงินไว้ในกองทุนไม่เกิน ๑ ปี ตามหลักเกณฑ์

/ที่คณะกรรมการ...

ที่คณะกรรมการกองทุนกำหนด โดยสมาชิกที่สิ้นสมาชิกภาพไม่ว่าเพรเวเดตุได มีสิทธิได้รับเงินสะสมและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสะสมในส่วนของสมาชิกผู้นั้นเต็มจำนวน ส่วนเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสมทบนั้นทั้งจำนวนจะได้รับต่อเมื่อไม่ได้พ้นจากการด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งตามที่กำหนดในข้อ ๕๓ และมีเวลาทำงานคร่าว ๕ ปี แล้ว ในวันที่พ้นจากการหรือหากมีเวลาทำงานไม่ครบ ๕ ปี ในวันที่พ้นจากการต้องเป็นกรณีดังไปนี้ (๑) มีอายุครบ ๕๐ ปี บริบูรณ์ ในวันที่พ้นจากการ หรือ (๒) จำต้องลาออกจาก เพราะไม่สามารถทำงานของธนาคารต่อไปได้โดยเจ็บป่วยทุพพลภาพ หรือโดยความจำเป็นประการอื่นซึ่งธนาคารได้สอบสวนมีหลักฐานเป็นที่พอใจแล้ว หรือ (๓) ธนาคารสั่งให้ออกจากงาน เพราะเลิกหรือยุบดำเนิน หรือสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือ (๔) ตาย และกองทุนเป็นอันยกเลิกเมื่อ (๑) มีคำสั่งนายทะเบียน เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมาย (๒) ที่ประชุมใหญ่สามัญมีมติไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดให้เลิกกองทุน และให้คณะกรรมการกองทุนแจ้งให้ นายทะเบียนทราบภายใน ๗ วัน และจัดให้มีการชำระบัญชีของกองทุนภายใน ๓๐ วัน โดยต้องชำระบัญชีให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๕๐ วัน นับแต่วันที่กองทุนเลิก กรณีที่ผู้ชำระบัญชีได้ชำระบัญชีเสร็จสิ้นและทำการจัดสรรให้กับสมาชิกที่ยังคงสมาชิกภาพกองทุน ณ วันเลิกกองทุนแล้ว สมาชิกหรือผู้รับประโยชน์ยังมิได้มารับเงินกองทุนนั้นภายในระยะเวลา ๖ เดือน ให้เป็นหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีต้องวางแผนเงินทำจ้างนวนเงินที่สมาชิกหรือผู้รับประโยชน์มีสิทธิได้รับ ณ สำนักงานวางแผนทรัพย์ กรมบังคับคดี และเมื่อมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๑ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอ้างว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มิได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะด้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ หรือถูกบังคับให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และการดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นอกจากนี้ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยไม่มีความผิดในทำนอง

/เดียวกับ...

เดียวกับค่าชดเชย จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และ ประกอบกับเมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมีจำนวนเงินมากกว่าค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้มาตรฐาน ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ จะบัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อุปภัยได้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่ก็ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กรณีจึงมีปัญหาจะต้องพิจารณาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดกลงกันจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและจดทะเบียนตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้พนักงานมีการออมทรัพย์และเป็นสวัสดิการตลอดจนเป็นหลักประกันให้แก่พนักงานและครอบครัวเมื่อพนักงานตาย หรือพ้นจากการและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินสะสม เงินสมทบ และสิทธิประโยชน์ที่สมาชิกจะได้รับจากการจ่ายเงินสะสมของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามพระราชบัญญัติ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ และออกข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงาน ธนาคารแห่งประเทศไทย กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกกองทุน คณะกรรมการกองทุน การจัดการกองทุน การจ่ายเงินสะสม เงินสมทบ และเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก การคำนวณมูลค่าทรัพย์สิน การคำนวณและการจัดสรรผลประโยชน์ และการคำนวณและการบันทึกส่วนได้เสีย การจ่ายเงินให้แก่สมาชิก การประชุมใหญ่ การแก้ไขข้อบังคับและการเลิกกองทุน จะถือว่าเป็นการจัดให้มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนด ในมาตรฐาน ๑๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่เห็นว่า พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้รายชื่อใช้บังคับโดยมีเหตุผลคือ สมควรส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ โดยความสมัครใจของนายจ้าง

/และลูกจ้าง...

และลูกจ้าง เพื่อประสงค์จะให้เป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่อออกรางวัล ตลอดจนส่งเสริม การระดมเงินของภาคเอกชนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งในการนี้ สมควรวางแผนหลักเกณฑ์ การดำเนินการและจัดการกองทุน เพื่อให้กองทุนมั่นคงและ เป็นประโยชน์แก่ลูกจ้าง และมาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้กองทุนจะมีชื่อได้ต่อเมื่อลูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งขึ้นและได้จดทะเบียน ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว เพื่อเป็นหลักประกันแก่ลูกจ้างในกรณีที่ลูกจ้างตาย ออกรางวัล หรือลาออกจากกองทุน โดยลูกจ้างจ่ายเงินสะสมและนายจ้างจ่ายเงินสมบทตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของกองทุน เมื่อลูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งกองทุนแล้ว จะต้องยื่นคำขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียน และกองทุนที่จดทะเบียนแล้วให้เป็นนิติบุคคล ดังนั้น กองทุนจึงเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งการบริหารจัดการกองทุน จะต้องดำเนินการโดยบุคคลซึ่งมิใช่นายจ้างและได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ ประเภทการจัดการกองทุนส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้บันเดียวกัน และเมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่น ซึ่งมิใช่กองทุนเลิก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ลูกจ้างตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินี้บันเดียวกัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกองทุน และตามข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๑) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๒) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๘ และข้อบังคับกองทุน สำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนที่ ๓) ซึ่งจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดให้พนักงานที่เป็นสมาชิกด้องจ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพเป็นรายเดือน ตามอัตราจำนวนเดิมที่สมาชิกผู้นั้นกำหนดระหว่างร้อยละ ๕ ถึง ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำส่งเงินสมบทของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้ากองทุนเป็นรายเดือนให้แก่ สมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของค่าจ้างของสมาชิก เมื่อพนักงานที่เป็นสมาชิก พ้นจากการงานไม่ว่าเพราะเหตุใด ให้ได้รับเงินสะสมและผลประโยชน์ของเงินสะสมในส่วน ของพนักงานผู้นั้นเดิมจำนวน รวมทั้งเงินสมบทรายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสมบท ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งพนักงานจะได้รับเงินสะสมเดิมจำนวนที่ส่งเข้ากองทุนและ ผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสะสมโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ ทั้งสิ้น ส่วนเงินสมบทที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก และเงินสมบทรายเดือนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็น

/สมาชิก...

สมาชิกแต่ละคน รวมทั้งผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสมบทดังกล่าว พนักงานจะไม่มีสิทธิได้รับหากปรากฏว่าการพันจากการเข้าลักษณะกรณีได้กรณีหนึ่งตามที่กำหนดในข้อ ๕๓ ของข้อบังคับกองทุนฯ กล่าวคือ (๑) ต้องออกจากงานตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะกระทำการทุจริตในหน้าที่หรือเพราะกระทำการประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง (๒) ต้องออกจากงานตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือ เพราะเกียจคร้านไม่ดึงใจปฏิบัติงานจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าไม่สมควรจ่ายเงินดังกล่าวให้ (๓) ถูกลงโทษลดออกจากงานตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดให้นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อมีการเลิกจ้างโดยไม่มีความผิด นอกเหนือจากเงินประเกอื่นที่นายจ้างดคลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง ดังนั้น การจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกซึ่งพันจากงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีวัตถุประสงค์ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายแตกต่างจาก การจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยลูกจ้างจะมีสิทธิได้รับค่าชดเชยเฉพาะกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างเท่านั้น หากลูกจ้างลาออกจากงานจะไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย นอกจากนี้ เงินที่จ่ายให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกของกองทุนเมื่อมีการเลิกจ้างเป็นการจ่ายเงินจากกองทุน มิใช่เงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นนายจ้างเป็นผู้จ่ายให้แก่พนักงานเมื่อมีการเลิกจ้าง แม้ว่าจะมีเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายสมทบเป็นรายเดือนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนด้วยก็ตาม แต่เงินสมบทดังกล่าวก็ตกลงเป็นของกองทุนแล้ว เงินทั้งสองประเภทดังกล่าวจึงมิได้จ่ายจากผู้จ่ายรายเดียวกัน และไม่เป็นการใช้สิทธิข้าช้อน กรณีเจึงถือได้ว่า การจ่ายเงินสะสม เงินสมบท และผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินดังกล่าว จึงเป็นเงินประเกอื่นที่กองทุนจ่ายให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกที่พันจากงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับกองทุนฯ มิใช่ประโยชน์ตอบแทนที่จ่ายในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติตั้งกล่าว และไม่อาจจะนำมาเป็นข้อกล่าวอ้างว่า การจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่พนักงานเป็นประโยชน์ตอบแทนโดยรวมที่ไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้วได้ แม้ว่ามาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔)

/พ.ศ. ๒๕๔๑...

พ.ศ. ๒๕๔๑ จะกำหนดให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อุ่ງกาญได้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานก็ตาม แต่ในส่วนของประโยชน์ตอบแทนจะต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงมีหน้าที่ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนดในมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ด้วยประวัติ และทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับความเสียหาย ไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามที่กำหนดในมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน จึงเป็นการกระทำการทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ด้วยประวัติตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามที่ว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติให้การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อุ่งกาญได้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.๒๕๔๑ และมิได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ หรือลูกบังคับให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติดังกล่าว นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแก่พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุ่นแแล้ว ซึ่งพนักงานที่ออกจากงานด้วยเหตุเกณฑ์อายุจะได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยรวมไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนที่เป็นค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และหากมีการอกร่างระเบียบหรือข้อบังคับให้จ่ายประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จะทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับเฉพาะค่าชดเชย ไม่มีสิทธิได้รับเงินสมบทกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายให้ เนื่องจากจะเป็นการใช้สิทธิซ้ำซ้อน จึงไม่อาจรับฟังได้

/ส่วนข้อโต้แย้ง...

ส่วนข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามในประเด็นอื่นๆ "ไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป" กรณีมีปัญหาจะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ อันเกิดจากการละเลยด้อยหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติเป็นจำนวนเงินเท่าใด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และได้พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจาก ครบเกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ โดยมีระยะเวลาการทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไปทุกคน และได้รับเงินเดือนและค่าครองชีพ ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ดังนี้ (๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เงินเดือน ๙๐,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๙๓,๐๐๐ บาท (๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เงินเดือน ๙๗,๖๕๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๑๐๐,๖๕๐ บาท (๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ เงินเดือน ๖๐,๒๙๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๖๓,๒๙๐ บาท (๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ เงินเดือน ๗๙,๑๙๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๘๒,๑๙๐ บาท (๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ เงินเดือน ๗๐,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๗๓,๐๐๐ บาท (๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ เงินเดือน ๙๐,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๙๓,๐๐๐ บาท (๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ เงินเดือน ๗๖,๘๕๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๗๙,๘๕๐ บาท (๘) ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ เงินเดือน ๙๖,๖๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๙๙,๖๐๐ บาท (๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ เงินเดือน ๙๙,๓๐๙ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๙๒,๓๐๙ บาท (๑๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ เงินเดือน ๙๙,๐๗๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๙๒,๐๗๐ บาท (๑๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒ เงินเดือน ๙๐,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๙๓,๐๐๐ บาท (๑๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๓ เงินเดือน ๙๐,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๙๓,๐๐๐ บาท (๑๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ เงินเดือน ๑๐๕,๖๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๑๐๘,๖๐๐ บาท (๑๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๕ เงินเดือน ๘๑,๔๑๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๘๔,๔๑๐ บาท (๑๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖ เงินเดือน ๙๙,๔๑๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๑๐๒,๔๑๐ บาท (๑๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ เงินเดือน ๙๙,๐๑๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๑๐๒,๐๑๐ บาท (๑๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๘ เงินเดือน ๙๙,๐๑๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนและ ๑๐๒,๐๑๐ บาท

ศาลปกครองสูงสุด

- 4 ส.ค. 2560

ศาลปกครองสูงสุด

/เงินเดือน...

เงินเดือน ๘๒,๙๕๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๙๕,๙๕๐ บาท
 (๑๙) ผู้พ้องคิดที่ ๑๙ เงินเดือน ๑๔๙,๓๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๒,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑๕๑,๓๐๐ บาท (๒๐) ผู้พ้องคิดที่ ๒๐ เงินเดือน ๙๙,๕๖๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑๐๒,๕๖๐ บาท (๒๑) ผู้พ้องคิดที่ ๒๑ เงินเดือน ๙๐,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๙๓,๐๐๐ บาท (๒๒) ผู้พ้องคิดที่ ๒๒ เงินเดือน ๙๑,๘๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๙๔,๘๐๐ บาท (๒๓) ผู้พ้องคิดที่ ๒๓ เงินเดือน ๑๗๗,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑๘๐,๐๐๐ บาท (๒๔) ผู้พ้องคิดที่ ๒๔ เงินเดือน ๑๐๔,๖๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑๐๗,๖๐๐ บาท (๒๕) ผู้พ้องคิดที่ ๒๕ เงินเดือน ๙๐,๐๐๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๙๓,๐๐๐ บาท (๒๖) ผู้พ้องคิดที่ ๒๖ เงินเดือน ๑๐๔,๑๙๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑๐๗,๑๙๐ บาท (๒๗) ผู้พ้องคิดที่ ๒๗ เงินเดือน ๗๙,๖๙๐ บาท และค่าครองชีพ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๘๒,๖๙๐ บาท เห็นว่า โดยที่มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดนิยามคำว่า “ค่าจ้าง” หมายความว่า เงินที่นายจ้างและลูกจ้างด้วยกันจ่ายเป็นค่าตอบแทนในการทำงานตามสัญญาจ้างสำหรับระยะเวลาการทำงานปกติเป็นรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน หรือระยะเวลาอื่น หรือจ่ายให้โดยคำนวนตามผลงานที่ลูกจ้างทำได้ในเวลาทำงานปกติของวันทำงาน และให้หมายความรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวันหยุดและวันลาที่ลูกจ้างมิได้ทำงานแต่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นอกจากผู้ถูกฟ้องคิดที่ ๑ จะจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้พ้องคิดที่ ๑ ถึงผู้พ้องคิดที่ ๔ และผู้พ้องคิดที่ ๖ ถึงผู้พ้องคิดที่ ๒๘ แล้ว ยังได้จ่ายเงินค่าครองชีพเป็นรายเดือนให้เป็นการประจำทุกเดือนเช่นเดียวกับเงินเดือนโดยไม่คำนึงว่าผู้พ้องคิดที่ ๑ ถึงผู้พ้องคิดที่ ๔ และผู้พ้องคิดที่ ๖ ถึงผู้พ้องคิดที่ ๒๘ จะหยุดงานหรือไม่ การนี้ย่อมถือได้ว่าค่าครองชีพเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคิดที่ ๑ จ่ายให้แก่ผู้พ้องคิดที่ ๑ ถึงผู้พ้องคิดที่ ๔ และผู้พ้องคิดที่ ๖ ถึงผู้พ้องคิดที่ ๒๘ เพื่อตอบแทนการทำงานในวันทำงานปกติค่าครองชีพจึงถือเป็นค่าจ้างเช่นเดียวกับเงินเดือน ดังนั้น ในการคำนวนประจำยอดตอบแทนในลักษณะเดียวกันกับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงด้องคำนวนจากเงินเดือนและค่าครองชีพร่วมกัน และเมื่อผู้พ้องคิดที่ ๑

/ถึงผู้พ้องคิดที่ ๔...

ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานด้วยเหตุเกณฑ์อยู่มีระยะเวลาการทำงานดังเดิม ๑๐ ปีขึ้นไปทุกคน จึงมีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนในลักษณะเดียวกันกับค่าชดเชยจำนวน ๓๐๐ วันของค่าจ้างอัตราสูดท้ายก่อนครบกำหนดอย่างตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งบัญญัติให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งทำงานเด็ดต่อ กันครบสิบปีขึ้นไปไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสูดท้ายสามร้อยวัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานของรัฐที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐสังกัดอยู่ จึงดองรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ในผลแห่งละเมิดที่เกิดขึ้นดังกล่าว ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗ มีจำนวนเงินเท่ากับค่าชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ มีสิทธิจะได้รับดังนี้ (๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท (๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จำนวนเงิน ๑,๐๐๖,๕๐๐ บาท (๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จำนวนเงิน ๖๓๒,๙๐๑ บาท (๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ จำนวนเงิน ๙๑๑,๙๙๙ บาท (๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท (๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท (๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ จำนวนเงิน ๗๙๙,๙๙๙ บาท (๘) ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ จำนวนเงิน ๒๙๖,๐๐๑ บาท (๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ จำนวนเงิน ๓๒๓,๐๐๑ บาท (๑๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ จำนวนเงิน ๓๙๐,๙๐๐ บาท (๑๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท (๑๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๓ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท (๑๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท (๑๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๕ จำนวนเงิน ๙๔๔,๑๐๑ บาท (๑๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖ จำนวนเงิน ๓๒๔,๐๙๙ บาท (๑๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ จำนวนเงิน ๓๑๐,๑๐๑ บาท (๑๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๘ จำนวนเงิน ๙๔๙,๙๐๑ บาท (๑๘) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๖๐๑ บาท (๑๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท (๒๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๑ จำนวนเงิน ๙๔๔,๙๐๑ บาท (๒๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ จำนวนเงิน ๙๔๔,๙๙๙ บาท (๒๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท (๒๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๙๐๐ บาท (๒๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๕ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท (๒๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท (๒๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๗ จำนวนเงิน ๑,๐๗๑,๙๐๐ บาท (๒๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จำนวนเงิน ๙๔๖,๙๙๙ บาท ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ในผลแห่งละเมิดที่เกิดขึ้น และผู้ฟ้องคดีจะฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้รับผิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙
ไม่ได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งบัญญัติให้หน่วยงานของรัฐด้วยรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่
เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าว
ได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ สำหรับค่าชดเชยของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และ
ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้จ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี
ของค่าชดเชย นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ตามมาตรา ๕
วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ และเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕
ของค่าชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวัน โดยคำนวนเงินเพิ่มวดแรกนับแต่วันที่ ๘ ตุลาคม
๒๕๕๑ เป็นต้นไป และคำนวนเงินเพิ่มในอัตราดังกล่าวทุกระยะเวลาเจ็ดวัน จนกว่าจะชำระเสร็จ
นั้น เห็นว่า โดยที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑
บัญญัติให้กิจการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
แต่ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงาน
และลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว ก็มิได้บัญญัติให้นำความ
ในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑
ซึ่งบัญญัติให้ในกรณีที่นายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑ ให้นายจ้างเสียดอกเบี้ย
ให้แก่ลูกจ้างในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละสิบห้าปีต่อปี และกรณีที่นายจ้างจะไม่จ่ายค่าชดเชย
โดยปราศจากเหตุผลอันสมควรเมื่อพนักกำหนดเวลาเจ็ดวันนับแต่วันที่ถึงกำหนดจ่าย ให้นายจ้าง
เสียเงินเพิ่มให้แก่ลูกจ้างร้อยละสิบห้าของเงินที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวัน มาใช้บังคับกับ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ต้องรับผิดเสียดอกเบี้ยและเงินเพิ่มตามอัตราดังกล่าวด้วยแต่อย่างใด
ศาลจึงไม่อนุญาตกำหนดดอกเบี้ยและเงินเพิ่มตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖
ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ มีค่าขออัตถกล่าวได้ แต่ศาลมีคุณพินิจที่จะกำหนดดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑
ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ตามที่เห็นสมควรได้ และเมื่อวินิจฉัยแล้วว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามกระทำการละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ดังกล่าว
กรณีไม่วัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้มีการจ่ายประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าค่าชดเชย
ตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นเหตุให้

ຜູ້ພົອງຄົດິທີ່ ១...

ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙ ไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทน เมื่อพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานด้วยเหตุครบรากเมียดอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙ โดยในส่วนของดอกเบี้ยนั้น เห็นสมควรกำหนดให้ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙ มีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของจำนวนเงินที่ผู้พ้องคดีแต่ละคนจะได้รับดังที่วินิจฉัยไว้ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ตามมาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพนิชย์ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ จนถึงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่มีการยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลรวม ๕๙ วัน และตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนคำขอของผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙ ที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายค่าธรรมเนียมศาลในอัตราสูง และค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดแทนผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙ นั้น เห็นว่า มาตรา ๗๗ วรรคหนก แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลมีคำสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือเด่นงส่วนตามส่วนของการชนะคดี แต่พระราชบัญญัติจัดกล่าวไม่ได้บัญญัติให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายค่าธรรมเนียมศาล และค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดแทนผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙ ศาลจึงไม่มีอำนาจกำหนดค่าบังคับตามคำขอของผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๙ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ รวม ๕๙ วัน ดังนี้

(๑) ผู้พ้องคดีที่ ๑ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๓๒๖.๗๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๓๒๖.๗๙ บาท

(๒) ผู้พ้องคดีที่ ๒ จำนวนเงิน ๑,๐๐๖,๕๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๐๕๔.๓๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๖,๕๕๐ บาท

(๓) ผู้พ้องคดีที่ ๓ จำนวนเงิน ๖๓๒,๙๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๖,๗๖๒.๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๓๙,๗๖๓.๕๐ บาท

/(๔) ผู้พ้องคดีที่ ๔...

(๔) ผู้พ้องคิดที่ ๔ จำนวนเงิน ๘๑๑,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๖๗๕.๐๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๒๐,๕๗๔.๐๙ บาท

(๕) ผู้พ้องคิดที่ ๖ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๒.๙๖ บาท

(๖) ผู้พ้องคิดที่ ๗ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๙๓๖.๙๙ บาท

(๗) ผู้พ้องคิดที่ ๘ จำนวนเงิน ๗๙๙,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๕๓๐.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๐๖,๕๒๙.๙๙ บาท

(๘) ผู้พ้องคิดที่ ๙ จำนวนเงิน ๒๙๙,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๑๖๒.๗๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๙๙,๑๖๓.๗๕ บาท

(๙) ผู้พ้องคิดที่ ๑๐ จำนวนเงิน ๓๙๓,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๕๑.๒๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๙๖,๔๕๒.๒๔ บาท

(๑๐) ผู้พ้องคิดที่ ๑๑ จำนวนเงิน ๓๒๐,๗๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๙๖.๖๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๓,๔๙๖.๖๖ บาท

(๑๑) ผู้พ้องคิดที่ ๑๒ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๙๓๖.๙๙ บาท

(๑๒) ผู้พ้องคิดที่ ๑๓ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๙๓๖.๙๙ บาท

(๑๓) ผู้พ้องคิดที่ ๑๔ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๙ บาท

(๑๔) ผู้พ้องคิดที่ ๑๕ จำนวนเงิน ๘๔๔,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๐๙๕.๑๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๓,๑๙๐.๑๖ บาท

(๑๕) ผู้พ้องคิดที่ ๑๖ จำนวนเงิน ๓๒๔,๐๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๙๒.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๗,๔๙๒.๙๙ บาท

(๑๖) ผู้พ้องคิดที่ ๑๗ จำนวนเงิน ๓๑๐,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๓๑๓.๔๑ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๑๓,๔๑๓.๔๑ บาท

(๑๗) ผู้พ้องคิดที่ ๑๘ จำนวนเงิน ๘๕๗,๔๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๑๙๒.๖๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๖๕,๕๙๓.๖๔ บาท

(๑๘) ผู้พ้องคิดที่ ๑๙...

(๑๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ จำนวนเงิน ๑,๕๐๓,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๖,๐๕๗.๔๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๕๑๗,๐๕๗.๔๕ บาท

(๒๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ จำนวนเงิน ๑,๐๒๕,๖๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๙๕๘.๔๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๓๖,๙๕๘.๔๘ บาท

(๒๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๑ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๘๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๗,๘๓๖.๙๙ บาท

(๒๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ จำนวนเงิน ๙๕๔,๓๗๗ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๓๓๓.๔๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๖๔,๕๓๒.๔๘ บาท

(๒๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ จำนวนเงิน ๓๗๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๙๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๙๗๒.๙๖ บาท

(๒๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๔ บาท

(๒๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๕ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๘๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๗,๘๓๖.๙๙ บาท

(๒๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๔ บาท

(๒๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๗ จำนวนเงิน ๑,๐๗๑,๕๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๔๕๓.๑๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๘๒,๔๕๓.๑๘ บาท

และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียดอกเบี้ยในอัตรารายละ ๗.๕ ต่อปีของดันเงินที่เป็นค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีแต่ละราย ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จ

ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของกระบวนการคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นพ้องด้วยกันคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนที่พิพากษายกฟ้อง
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑
ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ในผลแห่งละเมิดที่เกิดขึ้น และ
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จะฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้รับผิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖
ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ไม่ได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด
ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งบัญญัติให้หน่วยงานของรัฐด้องรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิด
ที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ในการนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐ
ดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยังไม่อาจเห็นพ้องกับ
คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนที่วินิจฉัยพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้
ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พร้อมดอกเบี้ย
ในอัตรา้อยละ ๗.๕ ของดันเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒๑
พฤษจิกายน ๒๕๕๑ รวม ๕๒ วัน และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียดอกเบี้ยในอัตรา้อยละ ๗.๕ ต่อปี
ของดันเงินที่เป็นค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีแต่ละราย ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑
จนกว่าจะชำระเสร็จ เนื่องจากมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย
พุทธศักราช ๒๕๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วย
การคุ้มครองแรงงาน กฏหมายว่าด้วยประกันสังคม กฏหมายว่าด้วยเงินทดแทน
และกฏหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์... และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐ
ที่ดำเนินการกิจไม่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับการยกเว้นตามกฏกระทรวง
(พ.ศ. ๒๕๕๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ (๓)
ที่กำหนดมิให้ใช้บันญัติตามหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๙
ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ บังคับแก่นายจ้าง
ซึ่งลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรด้วยเหตุผลตั้งต่อไปนี้ คือ ก่อนที่จะมีการแก้ไข
พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ โดยพระราชบัญญัติ
ธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ได้มีบันทึก...

ได้มีบันทึกเรื่องเสร็จที่ ๒๖๒/๒๕๑๖ เดือนตุลาคม ๒๕๑๖ และบันทึกเรื่อง สถานภาพของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๓ (เนื่องจากในขณะนั้นกฎหมายยังไม่ได้ระบุสถานภาพของธนาคารแห่งประเทศไทยอย่างชัดเจน) สรุปสาระสำคัญได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ เป็นธนาคารกลางปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐในการดำเนินกิจการควบคุมการเงินและการคลังของรัฐให้เป็นไปโดยถูกต้อง เหมาะสม และมีเสถียรภาพ อันเป็นองค์กรของรัฐบาลที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น และเป็นหน่วยงานธุรกิจที่รัฐบาลเป็นเจ้าของซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินการอันเป็นสาธารณะประโยชน์และเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ จึงเป็นรัฐวิสาหกิจ ตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ ดังนั้น การจ้างงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการจ้างงานที่มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจและได้รับการยกเว้นไม่ต้องอยู่ในบังคับแห่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ นอกจากนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานได้มีคำพิพากษาที่ ๑๗๘๕/๒๕๔๗ ระหว่าง นายสมศักดิ์ ธรรมธรรม (เป็นพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย) โจทก์ ธนาคารแห่งประเทศไทย จำเลย เรื่อง คดีแรงงาน ว่าธนาคารแห่งประเทศไทยจัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ เพื่อให้เป็นธนาคารกลางในการปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐดำเนินกิจการควบคุมการเงินและการคลังของรัฐให้ถูกต้อง เหมาะสม และมีเสถียรภาพ กิจการที่ได้รับมอบหมายให้กระทำการคือรับมอบอภิชนบัตรจาก กระทรวงการคลัง นอกจากนี้ยังมีธุรกิจประเภทที่พึงเป็นงานธนาคารกลางประจำได้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ อิกหลายประการตั้งแต่อนุมาตร ๑ ถึงอนุมาตร ๑๙ แต่ธุรกิจดังๆ ดังกล่าว ธนาคารแห่งประเทศไทยก็ยังคงดำเนินกิจการในฐานะธนาคารกลางนั้นเอง และกระทำไปตามภาระการเงินและเศรษฐกิจของรัฐ มิได้เป็นการแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่น ดังกิจการที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ และบางครั้งก็เพื่อส่งเสริม หรือรักษาเสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจมิให้เป็นอุปสรรคหรือกระทบกระเทือน ต่อความเจริญเดิบโตในทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ มาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ยังได้บัญญัติไว้ด้วยว่า ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ธนาคารแห่งประเทศไทย (๑) ประกอบการค้า หรือมีส่วนได้เสียโดยตรงในกิจการพาณิชย์ อุตสาหกรรม หรือการธุระอย่างอื่นๆ...

จึงเป็นที่เห็นได้ว่า...

จึงเป็นที่เห็นได้ว่าธนาคารแห่งประเทศไทยได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดึงหากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากการที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้กระทำการเพียงเป็นผลผลอย่างได้เท่านั้นหากใช้เป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้งธนาคารแห่งประเทศไทยขึ้นไม่ดังนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยจึงได้รับการยกเว้นมิได้ออยู่ภายใต้บังคับประ公示 กระธรรมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ตามประกาศกระธรรมหาดไทย เรื่อง การกำหนดกิจการที่มิให้ใช้บังคับตามประกาศกระธรรมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชย จากธนาคารแห่งประเทศไทย เมื่อธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นกิจการที่มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงเป็นหน่วยงานตามกฎหมายกระธรรม (พ.ศ. ๒๕๑๑) ออกความความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๑ ข้อ (๓) ที่กำหนดมิให้ใช้บทบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่อง ค่าชดเชย ดังเด็ดมาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๑ บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ต่อมาในปี ๒๕๑๑ มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๗๕ โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๑ ซึ่งในมาตรา ๕ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว บัญญัติให้ธนาคารแห่งประเทศไทยยังคงเป็นนิติบุคคลและเป็นหน่วยงานของรัฐ ที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการกิจอันเพื่อเป็นงานของธนาคารกลางเพื่อดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพการเงินและเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงิน และระบบการชำระเงิน มีอำนาจในการออกชนบัตร กำหนดและดำเนินนโยบายทางการเงินของประเทศ จัดการเกี่ยวกับระบบการชำระเงินของประเทศไทย จัดการลงทุนสำรองเงินตราของประเทศไทยตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา ดูแลรักษาเงินสำรองระหว่างประเทศของทางการกำหนดดูแลสถาบันการเงินตามที่กฎหมายกำหนด และรักษาเสถียรภาพทางการเงินทั้งภายในและภายนอกประเทศไทย อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐในการดำเนินกิจการควบคุมการเงินและการคลังของรัฐ ให้เป็นไปโดยถูกต้อง เหมาะสม และมีเสถียรภาพ นอกจากนี้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว บัญญัติไว้ว่า ห้ามธนาคารแห่งประเทศไทยกระทำการดังต่อไปนี้ (๑) ประกอบการค้า หรือมีส่วนได้เสียโดยตรงในกิจการพาณิชย์หรืออุดสาหกรรมหรือดำเนินการอื่นใดเพื่อหากำไรกับประชาชนโดยตรง... ดังนั้น กิจการของผู้ลูกพ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นหน่วยงานของรัฐ

/ที่ยังคงไม่ได้...

ที่ยังคงไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจเหมือนเดิม ซึ่งกฎหมายกรุงรัตนโกสินทร์ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) กำหนดให้ใช้บทบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชยด้วยแต่มาตรา ๑๑๙ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว จึงไม่อาจนำเรื่องค่าชดเชยมาใช้บังคับกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้น นำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาเทียบเคียงโดยมิได้จากกฎหมายกรุงรัตนโกสินทร์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นข้อยกเว้นมาพิจารณาประกอบด้วย จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ หากได้พิจารณาจากกฎหมายจัดตั้งหน่วยงานของรัฐที่มีการบัญญัติข้อความในลักษณะเดียวกัน ที่ปรากฏในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว ปรากฏว่าสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้วางแนวโน้มจัดในเรื่องนี้ไว้ว่า ... มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชย ดังแต่มาตรา ๑๑๙ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับแก่น่วยงานของรัฐที่มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น หน่วยงานของรัฐดังกล่าวจึงไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงาน กล่าวคือ (๑) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตามเรื่องเสร็จที่ ๗๘๑/๒๕๔๕ เดือนกันยายน ๒๕๔๕ ได้มีบันทึกเรื่อง การจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์กรมหาชน) ที่พัฒนา ดำเนินเมื่อตั้งแต่แรกแห่งครบรอบวาระ โดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์กรมหาชน) พ.ศ. ๒๕๔๓ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า มาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติ องค์กรมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า กิจการขององค์กรมหาชนไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์กรมหาชนต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ซึ่งคำว่า ประโยชน์ตอบแทน หมายความถึง ประโยชน์ทุกอย่างแม้มิใช่ประโยชน์ตอบแทนจากการทำงานโดยตรง โดยถือว่าเงินหรือสวัสดิการทุกประเภทที่เป็นประโยชน์ตอบแทน

/รวมทั้งเงินอื่นๆ...

รวมทั้งเงินอื่นๆ ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อีกด้วย สำหรับ ค่าชดเชย มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนด บทนิยามไว้ให้หมายความว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้างนอกเหนือจากเงิน ประจำทอื่น ซึ่งนายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง และมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายค่าชดเชยไว้ และกำหนดข้อยกเว้นในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าค่าชดเชยเป็นการกำหนดค่าตอบแทนกรณีที่มี ลูกจ้างถูกเลิกจ้างโดยกำหนดให้เป็นเงินจำนวนหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการ ทำงานของลูกจ้างอันเป็นไปตามอัตรากำหนดไว้ในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จะนั้น การที่มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ผู้อำนวยการต้องได้รับประจำปีค่าตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานย่อมหมายความว่า ถ้าลูกจ้างทั่วไปที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานได้รับประจำปีค่าตอบแทนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย การคุ้มครองแรงงานเท่าใด ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชนจะต้องได้รับ ประจำปีค่าตอบแทนตามที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานบัญญัติไว้ทุกประการ และในทางกลับกันถ้าลูกจ้างซึ่งอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ไม่มีสิทธิใดๆ หรือไม่ได้รับความคุ้มครองหรือไม่ได้รับประจำปีค่าตอบแทนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย การคุ้มครองแรงงาน ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชน ย่อมไม่มีสิทธิ ได้รับประจำปีค่าตอบแทนเดียวกัน ซึ่งคำว่า กฎหมายคุ้มครองแรงงาน หมายความถึง พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ทั้งฉบับ รวมถึงพระราชกฤษฎีกาและ กฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีอุดหนุนค่าดำเนินการ สมศ. อยู่ในตำแหน่งผู้อำนวยการสองวาระติดต่อกันรวมระยะเวลาการดำรงตำแหน่งแปดปี โดยเป็นการพ้นจากตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานรัฐธรรมศาสตร์และประเมินคุณภาพ การศึกษา ฉบับลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ และฉบับลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ จึงถือว่าเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่การที่ข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความใน พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติมิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๑๙๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับแก่นายจ้างซึ่งลูกจ้างทำงานที่มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

/ดังนั้...

ดังนั้น ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้น สมศ. ซึ่งเป็นองค์การมหาชนที่มีได้มีการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจจึงไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่อีตผู้อำนวยการ สมศ. (๒) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตามเรื่องเสร็จที่ ๑๐๖๓/๒๕๕๘ เดือนธันวาคม ๒๕๕๘ ได้มีบันทึก เรื่อง การจ่ายค่าชดเชยในกรณีออกจากงาน เพราะเหตุเกณฑ์อายุของเจ้าหน้าที่สถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) (สทน.) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐ ซึ่งจัดตั้งโดยพระราชกฤษฎีกาวัดดังสถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๔๙ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๙ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกานี้เห็นว่า มาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๙ บัญญัติให้กิจกรรมขององค์การมหาชนไม่ม้อยกวายได้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชนต้องได้รับประโยชน์ตอบแทน ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วย การประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทนประกอบกันข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้ใช้บังคับ ๑๑ ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๙ ถึงมาตรา ๑๒๒ บังคับแก่นายจ้าง ซึ่งลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น สทน. ซึ่งเป็นองค์การมหาชนที่มีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรเป็นหลัก จึงไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่เจ้าหน้าที่ซึ่งออกจากงานเพราะเกณฑ์อายุ ทั้งนี้ ตามแนวทางที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้เคยวินิจฉัยไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๗๘๑/๒๕๕๘ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐและมีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ มีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนดในมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และตามที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนดในมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

/ เป็นการละเอีย...

เป็นการละเลยหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับความเสียหายไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามที่กำหนดในมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นการกระทำการละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นพ้องด้วย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าได้จัดให้มีระเบียนหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้วดังนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนอันได้แก่เงินเดือน ค่าจ้าง เงินอื่นๆ สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ทั้งในขณะเป็นพนักงานและเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานแล้ว ซึ่งประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับตั้งกล่าวไว้ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และเป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ เนื่องจากมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า กิจการของรปภ. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ เป็นผลให้การบริหารงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลไม่ตกลอยู่ในบังคับของกฎหมายดังกล่าว ประโยชน์ตอบแทนใดๆ ของพนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีขึ้นได้ก็ต้องเป็นไปตามระเบียนหรือข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยตรง โดยไม่อาจนำบทบัญญัติของมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาบังคับใช้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ กรณีจึงถือว่าไม่มีระเบียนหรือข้อบังคับใดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะนำมาบังคับใช้ในการพิจารณาจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่พิจารณาจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐที่ประกอบกิจการไม่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับยกเว้นตามกฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่กำหนดให้เป็นบัญญัติตามหมวด ๑๑ เรื่องค่าชดเชยดังต่อมาตรา ๑๑๙ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่นายจ้าง ซึ่งลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ออก ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจาก ตำแหน่งและออกจากงานไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่และไม่เป็นการกระทำละเมิด ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุน) เป็นนิติบุคคลแยก ต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำส่งเงินสมทบ และเงินสมทบที่ธนาคาร จ่ายครั้งแรกเข้ากองทุนให้แก่พนักงานแล้ว เงินดังกล่าวจะไม่ใช้เงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นนายจ้างอีกด้อไป เมื่อพนักงานออกจากงานกองทุนจะเป็นผู้จ่ายเงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนให้แก่พนักงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เป็นผู้จ่ายเงินดังกล่าว ให้แก่พนักงานนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นพ้องด้วย เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริงที่คาดเคลื่อน กกล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยใช้บังคับพนักงานที่เป็น สมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพไว้โดยเฉพาะ โดยกำหนดเกี่ยวกับสิทธิที่พนักงานจะได้รับเงิน สมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรกเมื่อพนักงานผู้นั้นเข้าระบบกองทุน รวมทั้งเงินสมทบ รายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินดังกล่าวทั้งจำนวนหรือตามส่วนหรือไม่มีสิทธิ จะได้รับเงินดังกล่าว เมื่อพนักงานແลัวแต่กรณี (ข้อ ๔ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๐ ทว. และข้อ ๑๑ ของข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๘) ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะเป็นผู้พิจารณาว่าพนักงานที่พ้นจากงานมีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวหรือไม่เพียงได ก่อนที่บริษัทจัดการกองทุนจะจ่ายเงินดังกล่าว และในการนี้ที่พนักงานไม่มีสิทธิได้รับเงิน สมทบรายเดือน เงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว บริษัทจัดการกองทุนมีหน้าที่ต้องนำส่งคืนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ พนักงานสิ้นสมาชิกภาพ ทั้งนี้ เงินสมทบที่จ่ายครั้งแรกและเงินสมทบรายเดือน พร้อมผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว ในส่วนที่พนักงานที่เป็นสมาชิกไม่มีสิทธิได้รับจาก กองทุนให้ถือเป็นรายได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และในการนี้เลิกกองทุนและชำระบัญชีสำเร็จแล้ว ถ้ามีเงินเหลืออยู่ให้ถือเป็นรายได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว

/เงินสมทบ...

เงินสมทบรายเดือน เงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว จึงยังคงเป็นเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทน โดยรวมไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ตามบันทึกตอน ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ได้ละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ไม่ได้กระทำล้มเหลวและไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย การที่ศาลปกครองชี้ดันกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดองซดใช้ค่าเสียหายโดยเทียบเคียงกับ อัตราการจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานพร้อมดอกเบี้ยในอัตรา ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันเกณฑ์อายุจนกว่าจะชำระเสร็จ จึงเป็นคำพิพากษาที่ยัง คลาดเคลื่อนในข้อกฎหมาย

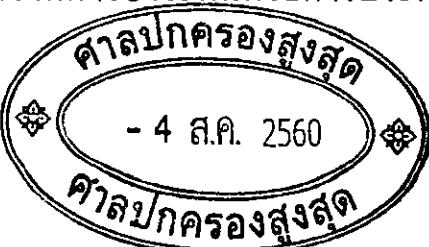
ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำพิพากษายกฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสีย

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ แก้อุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดหน้าที่และ ความรับผิดชอบที่นายจ้างและลูกจ้างด้องปฏิบัติก่อนที่สิทธิประโยชน์ตอบแทนที่พึงได้จะตามมา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อ้างมาโดยตลอดว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่มีหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับอ้างกฎหมายของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาอุทธรณ์ ซึ่งประเด็น ที่กล่าวถึงกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานเพียงเรื่องเดียวคือ ประโยชน์ตอบแทน (ซึ่งเป็นคุณ) ของพนักงานและลูกจ้าง โดยบัญญัติไว้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะด้องจัดให้มีระเบียบ หรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงเท่ากับว่ามาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทยดังกล่าวให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานเฉพาะที่ ให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเท่านั้น มาใช้บังคับ ดังนั้น บทบัญญัติ ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานที่มิใช่เพื่อให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทน จึงไม่สามารถนำบังคับใช้ได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่องค่าชดเชย ซึ่งเป็นประโยชน์

/ตอบแทน...

ตอบแทนใช้บังคับแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมิได้นำกฎหมายกระทรง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่มิให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทน มาใช้บังคับ จึงชอบด้วยเจตนาธรรมของกฎหมายแล้ว อีกทั้ง กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เข้าหลักเกณฑ์การเป็นนายจ้างที่จ้างลูกจ้างทำงานที่มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินกิจการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาหักห้ามกฎหมายที่จัดตั้งองค์กรนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อเท็จจริงที่หน่วยงานขององค์กรนั้นปฏิบัติว่าเป็นการแสวงหากำไรหรือไม่ด้วย โดยพิจารณาได้ดังนี้ กฎหมายกระทรง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) บัญญัติว่า มิให้ใช้บันบัญญัติ... หมวด ๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๑๒๒... บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น กิจการของนายจ้างที่จะเข้าข้อยกเว้นตามกฎหมายกระทรงดังกล่าวจะต้องเป็นกิจการที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจเลย แต่หากกิจการของนายจ้างนั้นดำเนินงานที่มีการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็จะไม่ได้รับการยกเว้น ต้องอยู่ภายใต้บังคับหมวด ๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยไม่จำเป็นว่ากิจการนั้นจะดำเนินกิจการที่แสวงหากำไรเป็นสำคัญหรือไม่แต่อย่างใด โดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติไว้ว่า ห้าม ชปท. กระทำการดังต่อไปนี้ (๑) ประกอบการค้าหรือมีส่วนได้เสียโดยตรงในกิจการพาณิชย์หรืออุดสาಹกรรมหรือดำเนินการอันได้เพื่อทำกำไรกับประชาชนโดยตรง แต่ ชปท. อาจได้มาซึ่งส่วนได้เสียอันเนื่องมาจากการบังคับตามสิทธิเรียกร้องของ ชปท. บันบัญญัติดังกล่าวจึงห้ามเฉพาะมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประกอบการค้าหรือมีส่วนได้เสียโดยตรงในกิจการพาณิชย์หรืออุดสาหกรรมหรือดำเนินการอันได้เพื่อทำกำไรกับประชาชนโดยตรงเท่านั้น แต่ไม่ห้ามการทำกำไรในลักษณะอื่น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงดำเนินกิจการที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจได้ไว้ในหลายมาตราดังนี้ คือ การได้มามีส่วนได้เสียอันเนื่องมาจากการบังคับตามสิทธิเรียกร้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ตอนท้ายวรคหนึ่ง) ซึ่งหรือมีหุ้นในสถาบันการเงินหรือบริษัทได้หุ้นเป็นหุ้นในธนาคารเพื่อการชำระหนี้ระหว่างประเทศหรือสถาบันการเงินระหว่างประเทศ (๒(ก)) ซึ่งหรือมีหุ้นในสถาบันการเงินหรือบริษัทได้หุ้นเป็นหุ้นที่ได้จากการชำระหนี้หรือการประกันการให้กู้ยืมเงินแก่สถาบัน

/การเงิน...

การเงินหรือบริษัทใดอันเป็นหุ้นที่ได้จากการซื้อรับหุ้นนี้หรือการประกันการให้กู้ยืมเงิน แก่สถาบันการเงินตามที่ตราไว้ในพระราชบัญญัตินี้ (๒(ข)) ซึ่งหรือมีไว้ซึ่งอสังหาริมทรัพย์ เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือเพื่อประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (๓(ก)) และ (ข)) ให้กู้ยืมเงินที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ (๔) รับจ้างพิมพ์หนังสือ บัตรธนาคาร อากาศแสตมป์ หรือสิ่งพิมพ์อื่นใดที่มีระบบการปลอมแปลง ตลอดจนจำนำขายหนังสือพิมพ์ หรืออุปกรณ์อันเกี่ยวเนื่องกับการพิมพ์สิ่งพิมพ์ตั้งกล่าวที่กระทำกับรัฐบาลไทย รัฐบาล ต่างประเทศ องค์กรระหว่างประเทศ สถาบันการเงิน หรือนิติบุคคลที่มีกฎหมายเฉพาะตั้งขึ้น โดยได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการ ทบ. (๕) ทั้งนี้ ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และมาตรา ๒๕ อัภิญญา (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติว่า มีเงินฝากไว้ในสถาบันการเงิน ตามที่คณะกรรมการจัดการกองทุนเห็นว่าจำเป็นและสมควร (๖) กู้หรือยืมเงิน ออกตัวเงิน และพันธบัตร (๗) ลงทุนเพื่อนำมาซึ่งรายได้ตามที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการจัดการกองทุน มาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับฝากเงิน ซื้อขายและแลกเปลี่ยนกระแสเงินสดในอนาคต กู้ยืมเงินตราต่างประเทศ ยืมหรือให้ยืม โดยมีหรือไม่มีค่าตอบแทน รวมทั้งการขายและจำหน่ายทรัพย์สินซึ่งอยู่ในความครอบครอง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจบริหารจัดการทรัพย์สินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รวมทั้งการนำทรัพย์สิน ไปลงทุนห้ามประโยชน์ มาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนายธนาคารของสถาบันการเงินโดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๑) ให้กู้ยืมเงินแก่สถาบันการเงิน... แม้ข้อห้ามที่เกี่ยวข้องกับการหากำไรก็มีบัญญัติไว้เพียงในมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) เท่านั้น ที่ห้าม “หากำไรกับประชาชนโดยตรง แต่ที่ผ่านมาหลายหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ดำเนินกิจการในลักษณะหากำไรกับประชาชนโดยตรงมาโดยตลอด ซึ่งได้ปรากฏ คำพิพากษาที่มีคำพิพากษาว่าเป็นกิจการที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ คือ คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๕๓/๒๕๓๘ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๔/๒๕๓๘ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๔๒๙/๒๕๓๗ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๓๗/๒๕๔๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๗๖/๒๕๔๕ ทั้งนี้ พระราชบัญญัตินาการแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรืออธิบดีสาหกิจ และไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล แต่เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗ ในการดำเนินกิจของ ธนาคารกลาง และในมาตรา ๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งการเป็นนายธนาคาร ของสถาบันการเงินจึงทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ ซึ่งรวมทั้ง

/ให้สถาบัน...

ให้สถาบันการเงินนำเงินมาฝากกับธนาคารแห่งประเทศไทย โดยไม่มีดอกเบี้ยหรือดอกเบี้ยต่ำประกอบกับไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดที่ห้ามมิให้หน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินกิจการเพื่อหารายได้อันเป็นการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถให้สินเชื่อแก่ภาคเอกชนได้ และมีข้อเท็จจริงปรากฏว่าการจ้างงานลูกจ้างกิจกรรมสวัสดิสงเคราะห์ (เดิมชื่อสถานสวัสดิสงเคราะห์หรือสโนมาร รปท. ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบและเป็นผู้บังคับบัญชาของลูกจ้างเหล่านั้น) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อทำหน้าที่ขายสินค้าและบริการแก่พนักงานและประชาชนทั่วไปก็มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรทางเศรษฐกิจและเมื่อลูกจ้างเหล่านั้นครบเกณฑ์อายุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้จ่ายค่าชดเชยให้ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน อีกทั้งยังปรากฏว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ โรงพิมพ์ชนบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับจ้างพิมพ์ชนบัตรด้วยกระดาษโพลิเมอร์ (เนื่องจากกระดาษโพลิเมอร์ที่ซื้อจากประเทศอสเตรเลียเพื่อใช้พิมพ์ชนบัตรราคา ๕๐ บาท ประสบปัญหาในการใช้งานเหลืออยู่จำนวนมากจึงต้องหาทางระบายให้หมดไป) ให้แก่ประเทศไทยในโครงการ “ไกเซอร์” นอกจากรับจ้างพิมพ์ชนบัตรแล้วโรงพิมพ์ชนบัตรยังผลิตสิ่งพิมพ์อื่น เช่น แผ่นพับประกอบชนบัตรที่ระลึกเนื่องในโอกาสต่างๆ เพื่อให้ฝ่ายออกบัตรฯ จำหน่ายพร้อมชนบัตรแก่ประชาชนทั่วไป (เป็นการทำกำไรกับประชาชนโดยตรง) รับจ้างพิมพ์และมีให้บริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด เนื่องในโอกาสต่างๆ รับจ้างพิมพ์และมีสำรับสามมิติอากรและมี ฯลฯ ดังนั้น นอกจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล (ด้องหารายได้เลี้ยงตัวเอง) และยังมีหน้าที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจเพื่อนำเงินส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินอีกด้วย ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวซึ่งผลการดำเนินงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ผ่านมา้มีกำไรและนำเงินส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินในอันดับต้นๆ ของรัฐวิสาหกิจ โดยทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินโบนัสให้แก่พนักงานและลูกจ้างมาโดยตลอดจนปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยกเลิกการให้โบนัสแก่พนักงาน (นำส่วนหนึ่งมาร่วมเพิ่มเงินเดือนให้พนักงาน แต่ยังคงเงินโบนัสสำหรับลูกจ้าง สโนมาร รปท. เช่นเดิม) แต่ในปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินโบนัสให้แก่พนักงานอีกรอบแล้วซึ่งได้ใช้ชื่อว่า เงินรางวัลจุงจากการทำงาน สำหรับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๘๔/๒๕๔๗ ได้ถูกกลับโดยคำพิพากษาศาลมฎีกาที่ ๙๓/๒๕๓๙ รวมทั้งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๙ ก็ได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้งปัจจุบันคือพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่วนความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีการ่องเรื่องที่ ๗๘๑/๒๕๕๔ เรื่อง การจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการ

/สำนักงาน...

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ที่พันจาก คำแนะนำเมื่อตั้งแต่แรกเริ่มตั้งแต่ครบทุกประการ และเรื่องเสร็จที่ ๑๐๖๓/๒๕๕๙ เรื่อง การจ่ายค่าชดเชย ในการเดินทางจากงานเพาะปลูกเชิงอนุรักษ์ของเจ้าหน้าที่สถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์ แห่งชาติ (องค์การมหาชน) นั้น เห็นว่า ทั้งสองหน่วยงานเป็นองค์การมหาชน ซึ่งตาม มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้บัญญัติไว้ว่าเมื่อรัฐบาลมี แผนงานหรือนโยบายด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะเพื่อจัดทำบริการสาธารณะ และมีความ เหมาะสมที่จะจัดตั้งหน่วยงานบริหารขึ้นใหม่แยกต่างไปจากส่วนราชการหรือวัสดุวิสาหกิจ... ทั้งนี้ โดยต้องไม่เป็นกิจการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไร พิจารณาได้ว่าทั้งสอง เป็นองค์กรเป็นหน่วยงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับระบบเศรษฐกิจ เป็นหน่วยงานที่รัฐบาลต้องให้ การสนับสนุนด้วยงบประมาณของรัฐและไม่ต้องนำเงินส่งคลังเป็นรายได้ของแผ่นดิน จึงมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งแยกต่างจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล จึงต้องแสวงหารายได้เพื่อเลี้ยงด้วยเงิน และนำเงินส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินอีกด้วย จึงไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดที่ห้ามมิให้หน่วยงานของธนาคารแห่งประเทศไทยดำเนินกิจการ เพื่อหารายได้อันเป็นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกาเป็นเพียงที่ปรึกษากฎหมายหน่วยงานของรัฐเท่านั้น ความเห็นของสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงไม่ใช้กฎหมายและไม่ใช่คำพิพากษาของศาล ในข้อที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ใน กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้วหรือไม่นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดสวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่พนักงานและลูกจ้างตามที่กล่าวมาซึ่งหลาย รายการ เช่น รถยนต์ประจำตำแหน่ง คุณขับรถประจำตำแหน่ง น้ำมันสำหรับรถประจำตำแหน่ง เครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นสิทธิประโยชน์เฉพาะกลุ่ม พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนใหญ่ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์เหล่านั้นด้วยก็เพื่อเป็นการทดแทนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถให้ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานแก่บุคลากรของตนได้ เนื่องจากไม่มีสาขา เช่น ธนาคารพาณิชย์ รวมทั้งเพื่อทดแทนช่องว่างระหว่างเงินเดือนบุคลากรระดับสูง กับระดับต่ำที่ห่างกันมากก็เพื่อประโยชน์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เองในการแข่งขันกับ ตลาดแรงงานภายนอกเพื่อไม่ว่าธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นๆ ต่างก็ได้จัด สวัสดิการและสิทธิประโยชน์ในทำนองเดียวกันนี้ให้แก่พนักงานเช่นกัน รวมทั้งให้เงินชดเชย แก่พนักงานที่เกิดภัยธรรมชาติ (เลิกจ้าง) ตามที่กฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนดอีกด้วย นอกจากนี้ ในส่วนข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยค่าล่วงเวลา ค่าทำงาน

ในวันหยุด...

ในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด และเงินช่วยเหลือพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดขึ้นภายหลังถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๙ แทนคำสั่งที่ ๑๐๕/๒๕๕๗ เรื่อง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และเงินช่วยเหลือพิเศษ ที่ใช้มาตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งกำหนดให้จ่ายค่าทำงานล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าทำงานล่วงเวลาในวันหยุดในอัตราเดียวกัน คือ ชั่วโมงละ ๘๐ บาท (ปี ๒๕๕๑ ชั่วโมงละ ๔๐ บาท) ในขณะที่พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้จ่ายเป็น ๓ อัตรา คือ ๑. ไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าครึ่งของอัตราค่าจ้างในการทำงานล่วงเวลาในวันทำงาน ๒. ไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าของอัตราค่าจ้างในการทำงานในวันหยุด ๓. ไม่น้อยกว่าสามเท่าของอัตราค่าจ้างในการทำงานล่วงเวลาในวันหยุด ซึ่งทำให้พนักงานและลูกจ้างของธนาคารแห่งประเทศไทยได้รับประโยชน์ตอบแทนจากการทำงานล่วงเวลาในวันทำงาน การทำงานในวันหยุด และการทำงานล่วงเวลาในวันหยุด น้อยกว่าที่กฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนด โดยทั้งนี้ ศาลได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๘ - ๙๒/๒๕๕๔ ที่สรุปความได้ว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวาระอื่นและมีชื่อเรียกต่างๆ กัน โดยมิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้นมิใช่ค่าชดเชย เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อลูกจ้างออกจากงาน อาจจะมีผลลัพธ์ชื่อเรียกด้วยกัน เช่น เงินบำเหน็จ เงินบำนาญ เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เงินทุนเลี้ยงชีพ เงินสะสม เงินกองทุนสงเคราะห์ เป็นต้น ซึ่งเงินเหล่านี้แม้นายจ้างจะจ่ายให้แก่ลูกจ้างที่ออกจากงาน เพราะเลิกจ้างด้วยก็ตาม แต่โดยเจตนาไม่ได้มีลักษณะที่จะจ่ายในทำนองเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชย เงินจำนวนดังกล่าวจึงไม่ใช่ค่าชดเชย แม้จะมีจำนวนมากกว่าค่าชดเชยก็ตาม โดยด้องถูกให้หลักไว้ว่าถ้าเงินจำนวนใดมีลักษณะในการจ่ายเงิน หลักเกณฑ์การจ่าย และเงื่อนไขการจ่ายเช่นเดียวกันกับค่าชดเชยแล้วก็ถือว่าเป็นค่าชดเชยได้ แต่ถ้าเงินจำนวนนั้น มีลักษณะการจ่ายมีวัตถุประสงค์ในการจ่ายเด็กด่างไปจากค่าชดเชย เช่น นายจ้างจ่ายเงินนั้น ให้แก่ลูกจ้างที่ออกจากงานไม่ว่าเกณฑ์อายุลางອกรหรือด้วยมิได้จ่ายให้เฉพาะกรณีที่ นายจ้างเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้นมิใช่ค่าชดเชย ดังนั้น สวัสดิการและประโยชน์ตอบแทนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกมาอ้างในคำอุทธรณ์ ซึ่งบางอย่างน้อยกว่าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายคุ้มครองแรงงานด้วยช้า ล้วนเป็นเงินประเภทอื่นที่ให้แก่ลูกจ้างไม่ใช่ ค่าชดเชย เมื่อเลิกจ้าง และได้ปรากฏข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือถูกความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกากล่าวหา มาตรา ๑๑ นี้ รวม ๒ ฉบับ คือ (๑) หนังสือที่ ๖๗๙.๒๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ เรื่อง ประโยชน์ตอบแทนของพนักงาน

/และลูกจ้าง...

และลูกจ้างธนาคารแห่งประเทศไทยตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เรื่องเรื่องที่ ๘๓๖/๒๕๕๑ เห็นว่า จะต้องพิจารณาจากข้อบังคับของ รปภ. ว่าได้มีการกำหนดประโภชน์ตอบแทนในกรณีดังกล่าวไว้อย่างไร และเป็นการให้ประโภชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่ากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือไม่ ซึ่งเป็นกรณีปัญหาข้อเท็จจริงที่ รปภ. จะต้องเป็นผู้พิจารณาไม่ใช่ปัญหาข้อกฎหมายที่คณะกรรมการกฤษฎีกาจะต้องวินิจฉัยแต่อย่างใด (๒) หนังสือด่วนมาก ที่ รปภ. ฝกบ.(๒ ค) ๒๕๔๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ เรื่อง การกำหนดประโภชน์ตอบแทนของพนักงานและลูกจ้างของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เรื่องเรื่องที่ ๙๔๑/๒๕๕๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การพิจารณาว่าประโภชน์ตอบแทนตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีความหมายเพียงใด ต้องพิจารณากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ว่าได้กำหนดประโภชน์ตอบแทนการทำงานของลูกจ้างไว้อย่างไร โดยระเบียบหรือข้อบังคับของ รปภ. ก็จะต้องกำหนดประโภชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่ากฎหมายทั้งสี่ฉบับดังกล่าว ดังนั้น เมื่อมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ รปภ. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโภชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับประโภชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่ง และเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่กำหนดในมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายไม่ได้รับประโภชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่งและเลิกจ้างในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามที่กำหนดในมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สำหรับพระราชบัญญัติกองทุน

/สำรองเลี้ยงชีพ...

สำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ "ได้รายนี้ใช้บังคับโดยมีเหตุผลคือส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพโดยความสมัครใจของนายจ้างและลูกจ้างเพื่อประสงค์จะให้เป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่ออายุหรือออกจากงานตลอดจนส่งเสริมการระดมเงินออมภาคเอกชนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยได้ยื่นขอจดทะเบียนด่อนายทะเบียนแล้ว กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยจึงต้องเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งการบริหารจัดการกองทุนจะต้องดำเนินการโดยบุคคลซึ่งมิใช่นายจ้างและได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทจัดการกองทุนส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเมื่อลูกจ้างสั่นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นซึ่งมิใช่กองทุนเลิก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินกองทุนให้แก่ สมาชิกตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินับเดียว กัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกองทุน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้มีเงินสมทบครั้งแรกเข้าเป็นสมาชิกกองทุนฯ แก่พนักงานที่บรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ นั้น ก็เพื่อเป็นการชูงใจให้พนักงานอกรายบัตรประจำบ้านญี่ปุ่นที่สร้างภาระค่าใช้จ่ายผูกพันให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยพนักงานที่ไม่ยอมอกรายบัตรประจำบ้านญี่ปุ่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะห้อยอยู่ในโครงสร้างอัตราเงินเดือนเติมซึ่งน้อยกว่าโครงสร้างอัตราเงินเดือนใหม่มาก และเมื่อออกจากงานก็จะลดทอนเงินโบนัสที่นำไปรวมกับเงินเดือน ก่อนนำมาคำนวณเป็นเงินบำเหน็จหรือบำนาญ ส่วนกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้พิจารณาเบื้องต้นว่าสมควรจะจ่ายเงินตามข้อบังคับกองทุนให้แก่พนักงานที่พันสภาพการเป็นพนักงานหรือไม่นั้น มาจากข้อบังคับกองทุนที่ว่า พนักงานที่พันจากการทำงานจะไม่มีสิทธิรับเงินจากกองทุน หากปรากฏว่าเข้าลักษณะกรณีการณ์ที่กำหนดในข้อ ๔๓ ของกองทุน กล่าวคือ (๑) ออกจากงานเพราะทุจริตต่อหน้าที่... (๒) ออกจากงานเพราะประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ยลฯ (๓) ออกจากงานเพราะผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งการจะพิจารณาในกรณีดังกล่าวอยู่มเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะจะต้องอิงกับข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าด้วยการพนักงาน หรือข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้อง แล้วส่งผลกระทบพิจารณาให้บริษัทจัดการกองทุนดำเนินการต่อไป ซึ่งไม่ได้หมายความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังเป็นเจ้าของเงินหรือมีอำนาจหน้าที่จัดการกองทุนแต่อย่างใด ส่วนกรณีที่พนักงานไม่มีสิทธิได้รับเงินสมทบเมื่อแรกเข้าเงินสมทบรายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินดังกล่าวทั้งจำนวนหรือตามส่วนหรือไม่มีสิทธิจะได้รับเงินดังกล่าวตามข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และบริษัทจัดการกองทุน

/มีหน้าที่...

มีหน้าที่ต้องนำส่งคืนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และในกรณีเลิกกองทุนและชำระบัญชีแล้วก้ามีเงินเหลืออยู่ให้ถือเป็นรายได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น พิจารณาได้ว่าข้อกำหนดดังกล่าวถือว่าเงินสมทบและผลประโยชน์เหล่านั้นเป็นของกองทุน แต่อาจกลับเป็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ในบางกรณีเท่านั้น เงินที่พนักงานได้รับเมื่อออกรายของกองทุนฯ มาจากองค์ประกอบ๔ ส่วน คือ ๑. เงินสมทบเมื่อแรกเข้า (เฉพาะพนักงานที่บรรจุก่อน ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙) ๒. เงินออมจากนายจ้าง ๓. เงินออมของลูกจ้าง และ ๔. ผลประโยชน์ (ที่ผ่านมา มีทั้งกำไรและขาดทุน) ที่เกิดจากการบริหารจัดการโดยคณะกรรมการกองทุนฯ ที่มาจากการจ้าง โดยเงินกองทุนฯ ส่วนใหญ่นำไปหาประโยชน์จากการลดหลักทรัพย์ ซึ่งจะให้ผลทั้งกำไรหรือขาดทุน (ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ และ พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นช่วงหลังการปฏิวัติ ทำให้ต่างชาติถอนเงินจากตลาดหลักทรัพย์ ส่งผลให้กองทุนฯ ขาดทุนจนกินเงินออมส่วนของลูกจ้างไปด้วย) จะเห็นได้ว่าเงินกองทุนฯ มีที่มาจากการสองฝ่าย คือ ลูกจ้าง (ผู้ฟ้องคดี) และนายจ้าง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยเมื่อออกรายงานไม่ว่าจะเสียชีวิตขอลาออกจาก หรือเกษียณอายุ จะได้รับเงินจากกองทุนฯ จึงมีวัตถุประสงค์รวมทั้งหลักเกณฑ์ และวิธีการจ่ายແດกต่างจากการจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยลูกจ้างจะมีสิทธิได้รับค่าชดเชยเฉพาะกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างเท่านั้น นอกจากนี้เงินที่จ่ายให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกของกองทุนเมื่อมีการเลิกจ้าง เป็นการจ่ายจากกองทุน มิใช่เงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นนายจ้างเป็นผู้จ่ายให้แก่พนักงานเมื่อมีการเลิกจ้าง จึงเป็นเงินคงเหลือประเภทกับเงินชดเชยที่จะได้รับเมื่อเลิกจ้างตามคำพิพากษาศาลฎีกา ดังนั้น ประโยชน์ดอบแทนแก่ลูกจ้างตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานถือเป็นประโยชน์ดอบแทน ขั้นต่ำที่ลูกจ้างพึงได้รับจากนายจ้าง ประกอบกับคำพิพากษาฎีกาที่ ๖๘๔๔/๒๕๔๘ ได้วินิจฉัยไว้ว่า ส่วนกำหนดเวลาการจ่ายค่าชดเชย กฎหมายกำหนดให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง ดังนั้น นายจ้างจึงต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างทันทีที่นายจ้างเลิกจ้างในวันที่เลิกจ้าง ถ้านายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างในวันที่เลิกจ้าง ลูกจ้างก็มีสิทธิที่จะเรียกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับจากวันที่เลิกจ้างเป็นต้นไป โดยลูกจ้างไม่ต้องทางตาม และนายจ้างมีความผิดและมีโทษทางอาญาตามมาตรา ๑๔๔ ด้วย ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จึงขอให้ ๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินชดเชย นับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดีทุกราย ๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/จ่ายเงินเพิ่ม...

จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕ ของเงินที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวันบัง待วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑

ศาลปกครองสูงสุดออกนี้พิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของดุลการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงตัวยว่าจะประกอบคำแฉลงการณ์ของดุลการผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจสอบพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๙ เป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งทำงานติดต่อ กันเกิน ๑๐ ปี และได้พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ เนื่องจากครบเกณฑ์อายุโดยมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ และโดยที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือเลขที่ ผก. ๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล แจ้งว่า การออกจากงานด้วยเหตุเกณฑ์อายุของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก จำนวน ๔๒ คน เข้าลักษณะเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างด้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกซึ่งเป็นลูกจ้าง จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายค่าชดเชยตามหลักเกณฑ์ที่มาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดซึ่งผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ได้มีหนังสือเลขที่ ๓๒๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งว่า คณะกรรมการบริหารงานบุคคล (กบค.) ใน การประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑ เห็นควรให้หารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินการจ่ายค่าชดเชย ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๑๒๙๙ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งว่า คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาข้อหารือเกี่ยวกับค่าชดเชยกรณีเลิกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายว่าด้วยประกันสังคมแล้ว เห็นว่า การพิจารณาข้อหารือดังกล่าวจะต้องพิจารณาจากข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ได้มีการกำหนดประโยชน์ตอบแทน

ในการนี้ดังกล่าว...

ในการนี้ดังกล่าวไว้อย่างไรและเป็นการให้ประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่ากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและกฎหมายว่าด้วยประกันสังคมหรือไม่ ซึ่งเป็นกรณีปัญหาข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องเป็นผู้พิจารณา ไม่ใช่ปัญหาข้อกฎหมายที่คณะกรรมการกฤษฎีกาจะต้องวินิจฉัย แต่มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า ใน การพิจารณาดำเนินการกำหนดประโยชน์ ตอบแทนให้แก่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งจะต้องไม่น้อยกว่ากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น เนื่องจากประโยชน์ตอบแทนของลูกจ้างที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ เป็นเพียงประโยชน์ตอบแทนขั้นต่ำที่ลูกจ้างจะต้องได้รับเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องพิจารณาว่าประโยชน์ตอบแทนที่พนักงานและลูกจ้างได้รับอยู่แล้ว โดยรวมทั้งหมดตามระเบียบหรือข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในปัจจุบัน ไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนตามกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ โดยไม่ต้องพิจารณาผลประโยชน์ตอบแทน เปรียบเทียบกันเป็นรายกรณี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดให้พนักงานที่ครบเกณฑ์อายุได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ แล้วแต่กรณี จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ และ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับค่าชดเชยจากการถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่ลูกจ้างพึงจะได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จะเกณฑ์อายุการทำงาน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จะได้รับเงินเท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้ดำเนินการดังกล่าวจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ด้วยปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และเป็นการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง

/หรือเจ้าหน้าที่...

หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จึงยื่นฟ้องคดีด่อศาลขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายประโยชน์ตอบแทนหรือดำเนินการให้จ่ายประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามรายละเอียดในตาราง ๓ ท้ายคำฟ้อง พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีของค่าชดเชย นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลา Jedwan โดยคำนวนเงินเพิ่มวดแรกนับแต่วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายค่าธรรมเนียมศาลในอัตราสูงและค่าฤชาธรรมเนียมหักทดแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติกรณีไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานหรือลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องรับผิดชอบให้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทยไทย พุทธศักราช ๒๕๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ให้มีธนาคารกลางเรียกว่า “ธนาคารแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “บปท.” วรรคสอง บัญญัติว่า ให้ บปท. เป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการ หรืออธิบดีทางกิจกรรมกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า กิจการของ บปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ทั้งนี้ บปท. ด้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย

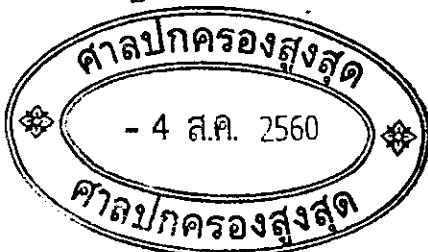
/การคุ้มครอง...

การคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัตินามคำว่า “ค่าชดเชย” หมายความว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง นอกเหนือจากเงินประจำเดือนซึ่งนายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง ดังต่อไปนี้ (๑) ลูกจ้างซึ่งทำงานดิตต่อ กันครบหนึ่งร้อยสิบวัน แต่ไม่ครบหนึ่งปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่า ค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามสิบวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสามสิบวันสุดท้าย สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวนเป็นหน่วย (๒) ลูกจ้างซึ่งทำงานดิตต่อ กันครบหนึ่งปี แต่ไม่ครบสามปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายเก้าสิบวัน หรือไม่น้อยกว่า ค่าจ้างของการทำงานเก้าสิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวน เป็นหน่วย (๓) ลูกจ้างซึ่งทำงานดิตต่อ กันครบสามปี แต่ไม่ครบหกปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้าง อัตราสุดท้ายหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานหนึ่งร้อยแปดสิบวัน สุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวนเป็นหน่วย (๔) ลูกจ้าง ซึ่งทำงานดิตต่อ กันครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย สองร้อยสิบวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสองร้อยสิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้าง ซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวนเป็นหน่วย (๕) ลูกจ้างซึ่งทำงานดิตต่อ กันครบสิบปีขึ้นไป ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสามร้อย วันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวนเป็นหน่วย วรรคสอง บัญญัติว่า การเลิกจ้างตามมาตราหนึ่งหมายความว่า การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้าง ทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ไม่ว่าจะเป็นเพระเหตุสิ่นสุดสัญญาจ้างหรือเหตุอื่นใด และหมายความรวมถึงกรณีที่ลูกจ้างไม่ได้ทำงานและไม่ได้รับค่าจ้างเพระเหตุที่นายจ้าง ไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไป มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า นายจ้างไม่ต้องจ่าย ค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้างในกรณีหนึ่งกรณีใด ดังต่อไปนี้ (๑) ทุจริตต่อหน้าที่หรือ กระทำการความผิดอาญาโดยเจตนาแก่นายจ้าง (๒) ใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย (๓) ประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง (๔) ฝ่าฝืนข้อบังคับ เกี่ยวกับการทำงาน ระบุยิน หรือคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม และนายจ้างได้ตักเตือนเป็นหนังสือแล้ว เว้นแต่กรณีที่ร้ายแรง นายจ้างไม่จำเป็นต้องตักเตือน หนังสือเดือนให้มีผลบังคับได้ไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่ลูกจ้างได้กระทำผิด (๕) ลงทะเบียนหน้าที่

/เป็นเวลา...

เป็นเวลาสามวันทำงานดิตต่อ กันไม่ว่าจะมีวันหยุดคืนหรือไม่ก็ตามโดยไม่มีเหตุอันสมควร (๖) ได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก และวรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณี (๖) ถ้าเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษต้องเป็นกรณีที่เป็นเหตุให้ นายจ้างได้รับความเสียหาย มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ บัญญัตินี้ หมายความว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ มาตรา ๕ บัญญัติว่า กองทุนจะมีขึ้นได้ต่อเมื่อสูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งขึ้นและได้จดทะเบียน ตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเป็นหลักประกันแก่สูกจ้างในกรณีที่สูกจ้างตาย ออกจากงาน หรือลาออกจากกองทุน โดยสูกจ้างจ่ายเงินสะสมและนายจ้างจ่ายเงินสมบทตามเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของกองทุนนั้น ทั้งนี้ จะจัดตั้งเป็นกองทุนนายจ้างเดียวหรือกองทุน หลายนายจ้าง ซึ่งอาจมีนโยบายการลงทุนนโยบายเดียวหรือหลายนโยบายก็ได้ มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อสูกจ้างและนายจ้างตกลงกันจัดตั้งกองทุนขึ้นตามมาตรา ๕ แล้ว ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๗ บัญญัติว่า กองทุนที่ได้จดทะเบียนแล้วให้เป็นนิติบุคคล มาตรา ๗/๑ บัญญัติว่า กองทุนประกอบด้วยทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้ (๑) เงินสะสมและเงินสมบท... มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓/๑ มาตรา ๒๓/๓ และมาตรา ๒๓/๔ เมื่อสูกจ้าง สื้นสมาชิกภาพเพระเหตุอื่นซึ่งมิใช่กองทุนเลิก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุน ให้แก่สูกจ้างตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุนและตามที่กำหนด ในมาตรา ๒๓/๑ โดยให้จ่ายรวมทั้งหมดคราวเดียวภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วัน สื้นสมาชิกภาพ มาตรา ๒๓/๒ บัญญัติว่า เมื่อสูกจ้างรายได้สื้นสมาชิกภาพเพระเหการเกษยณอยุ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน หากสูกจ้างรายนั้นแสดงเจตนาขอรับเงิน จากกองทุนเป็นงวด ให้ผู้จัดการกองทุนจ่ายเงินจากกองทุนตามเจตนาของสูกจ้าง โดยสูกจ้างรายนั้นยังคงเป็นสมาชิกของกองทุนต่อไปได้ตามระยะเวลาที่กำหนดในข้อบังคับ ของกองทุน แต่สูกจ้างรายนั้นและนายจ้างไม่ต้องจ่ายเงินสะสมหรือเงินสมบทสำหรับสูกจ้าง รายนั้นอีก ทั้งนี้ การรับเงินจากกองทุนเป็นงวดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่นายทะเบียน ประกาศกำหนด มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า กองทุนยื่อมเลิกเมื่อ (๑) นายจ้างเลิกกิจการ (๒) ที่ประชุมใหญ่มีมติให้เลิก (๓) มีกรณีที่ข้อบังคับของกองทุนกำหนดให้เลิก หรือ (๔) นายทะเบียนสั่งให้เลิกกองทุนตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า นายทะเบียนโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้เลิกกองทุนได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) มีพฤติการณ์...

(๑) มีพฤติกรรมที่ทำให้เห็นว่าการดำเนินงานของกองทุนขัดต่อวัตถุประสงค์หรือขัดต่อกฎหมาย (๒) มีพฤติกรรมที่ทำให้เห็นว่ากิจการของกองทุนไม่อาจดำเนินการต่อไปได้ไม่ว่า เพราะเหตุใด วรรคสอง บัญญัติว่า เมื่อนายทะเบียนสั่งให้เลิกกองทุนตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้มีการชำระบัญชีและให้นายทะเบียนแต่งตั้งผู้ชำระบัญชี ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๖.๔ กำหนดว่า เพื่อให้พนักงานมีความมั่นคงพื้นฐานในการดำรงชีวิต เสริมสร้างขวัญและกำลังใจ ก่อให้เกิดแรงจูงใจและสนับสนุนการปฏิบัติงานของพนักงาน ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของธนาคาร ให้ผู้ว่าการกำหนดระเบียบเกี่ยวกับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ดังๆ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ซึ่งครอบคลุมเรื่องต่อไปนี้ (๑) สวัสดิการดังๆ ในเรื่อง (ก) การรักษาพยาบาล (ข) การถูห้องรีอยู่ในเงิน (ค) เงินช่วยเหลือการศึกษาของบุตร (ง) เงินช่วยเหลือครอบครัว (๒) สิทธิประโยชน์ดังๆ ในเรื่อง (ก) การดำรงตำแหน่งหน้าที่ หรืออายุการทำงาน (ข) เงินทดแทนกรณีพนักงานหรือลูกจ้าง รวมถึงผู้ว่าการ รองผู้ว่าการ ประสบอันตราย เจ็บป่วย หรือสูญหาย อันเนื่องมาจากการทำงานให้แก่ธนาคาร หรือปฏิบัติความสำคัญของธนาคาร หรือการป้องกันรักษาประโยชน์ให้แก่ธนาคาร (ค) เงินค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และเงินช่วยเหลือพิเศษ ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๓ กำหนดว่า ให้ใช้ข้อบังคับนี้สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุ ก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ หรือลูกจ้างทดลองงานที่ได้รับการจ้างก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ และได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน รวมทั้งผู้ว่าการและรองผู้ว่าการที่ได้รับการแต่งตั้ง ก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ ที่มิได้เป็นสมาชิกของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคาร แห่งประเทศไทย ซึ่งจะระบุในข้อบังคับนี้ ข้อ ๔ กำหนดว่า ธนาคารจะจัดให้มีบ้านนาญ สำหรับพนักงานมีจำนวนและความวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้ ข้อ ๕ กำหนดว่า บ้านนาญ ให้คำนวณดังนี้ (๑) สำหรับพนักงานที่ธนาคารสั่งให้ออกจากงานเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด (ก) พนักงานที่มีเวลาทำงานไม่ครบ ๑ ปี ให้ด้วยเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วย ๑ (ข) พนักงานที่มีเวลาทำงานครบ ๑ ปี แต่ไม่ครบ ๓ ปี ให้ด้วยเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วย ๓ (ค) พนักงานที่มีเวลาทำงานครบ ๓ ปี แต่ไม่ครบ ๖ ปี ให้ด้วยเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วย ๖ (ง) พนักงานที่มีเวลาทำงานครบ ๖ ปี ขึ้นไป ให้ด้วยเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงาน (๒) สำหรับพนักงานที่ออกจากงาน因为เลิกหรือยุบดำเนินการอื่น ให้ด้วยเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาทำงาน และข้อ ๕ กำหนดว่า บ้านนาญ ให้คำนวณดังนี้ (๑) สำหรับพนักงานที่เข้าทำงานโดยได้รับเงินเดือน

/และไม่เคย...

และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่า ๒๕ ปีบริบูรณ์ ให้ดังเงินเดือนสุดท้าย คุณด้วยเวลาทำงาน หารด้วย ๕๐ (๒) สำหรับพนักงานออกจากที่กล่าวใน (๑) ให้ดังเงินเดือน สุดท้ายคุณด้วยเวลาทำงานหารด้วย ๕๕ ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุน สำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๗๙ ข้อ ๖ กำหนดว่า พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๗๙ จะได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ และเมื่อสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์จากกองทุนแทนสิทธิ ประโยชน์ที่จะได้รับตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ จึงให้สิทธิ การรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพของพนักงาน ที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๗๙ ซึ่งเป็นสมาชิกนั้นเป็นอันระงับไป ข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานที่เป็นสมาชิกด้องจ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนเป็นรายเดือนตามอัตราจำนวนเต็ม ที่พนักงานผู้นั้นกำหนด ระหว่างร้อยละ ๕ ถึง ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานเพิ่งได้รับจาก ธนาคารในแต่ละเดือน โดยให้ธนาคารหักจากเงินเดือนดังกล่าวและนำส่งเข้ากองทุนพร้อมกับ เงินสมทบรายเดือนของธนาคาร ข้อ ๔ กำหนดว่า ให้ธนาคารจ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือน เข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่ พนักงานผู้นั้นเพิ่งได้รับจากธนาคารในแต่ละเดือน ข้อ ๕ กำหนดว่า พนักงานที่เป็นสมาชิก ที่พนักงานไม่ว่าเพรษเดดูได ให้ได้รับเงินสะสมและผลประโยชน์ของเงินสะสมในส่วนของ พนักงานผู้นั้นเต็มจำนวน ข้อ ๖ กำหนดว่า พนักงานที่เป็นสมาชิกไม่มีสิทธิได้รับเงินสมทบ ที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินดังกล่าว เมื่อพนักงานในกรณีได้กรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ (๑) ด้องออกจากงานตามคำสั่งของธนาคาร เพรษกระทำการทุจริตในหน้าที่หรือเพรษกระทำการประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้ธนาคาร ด้องเสียหาย. (๒) ด้องออกจากงานตามคำสั่งของธนาคารเพรษประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือเพรษเกียจคร้านไม่ดังใจปฏิบัติงาน และผู้ว่าการหรือคณะกรรมการธนาคาร แล้วแต่กรณี เห็นว่าไม่สมควรจ่ายเงินดังกล่าวให้ (๓) ถูกลงโทษปลดออกจากงานตามคำสั่งของธนาคาร เพรษกระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๔) ต้องออกจากงานเพรษได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษา ถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิด ลหุโทษ ข้อ ๑๐ กำหนดว่า ภายใต้บังคับข้อ ๕ ให้พนักงานที่เป็นสมาชิกได้รับเงินสมทบ รายเดือนและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินสมทบนั้นทั้งจำนวนเมื่อพนักงานในกรณีได้กรณีหนึ่ง ดังต่อไปนี้ (๑) มีเวลาทำงานที่ธนาคารครบ ๕ ปีแล้ว ในวันที่พนักงาน หรือ (๒) หากมีเวลา

ศาลปกครองสูงสุด

- ๔ ส.ค. ๒๕๖๐

ศาลปกครองสูงสุด

/ทำงานที่...

ทำงานที่ธนาคารไม่ครบ ๕ ปี ในวันที่พ้นจากงานจะต้องเป็นกรณีดังต่อไปนี้ (ก) มีอายุครบ ๔๐ ปีบริบูรณ์แล้วในวันที่พ้นจากงาน หรือ (ข) จำต้องลาออกจาก เพราะไม่สามารถทำงานของ ธนาคารต่อไปได้โดยเจ็บป่วย ทุพพลภาพ หรือโดยจำเป็นประการอื่นซึ่งผู้ว่าการหรือ คณะกรรมการธนาคารแล้วแต่กรณีได้สอบสวนมีหลักฐานเป็นที่พอใจแล้ว หรือ (ค) ธนาคาร สั่งให้ออกเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือ (ง) ตาย นั้น เห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาเบื้องต้นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ พ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเหตุเกณฑ์อายุ เป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ พ้นจากการเป็นพนักงานของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากเกณฑ์อายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อสู้การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ พ้นจากตำแหน่ง และออกจาก การเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมิใช่การเลิกจ้าง แต่การที่นายจ้างให้ลูกจ้างออกจากงาน เพราะเกณฑ์อายุ เป็นการให้พ้นจากตำแหน่ง เพราะขาดคุณสมบัติเป็นกรณีที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้เนื่องจาก การเกณฑ์อายุจึงเป็นการเลิกจ้าง ตามมาตรา ๑๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่กรณีจะเป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าชดเชย ตามมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๕ และมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วย วิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีวัตถุประสงค์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แก้ไข เพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่ามีวัตถุประสงค์ ในการดำเนินการกิจขันพิงเป็นงานของธนาคารกลางเพื่อ darm ไว้ซึ่งเสถียรภาพทางการเงิน และเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินและระบบการชำระเงิน ดังนั้น การดำเนินกิจการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการดำเนินกิจการในฐานะธนาคารกลางเพื่อส่งเสริมและรักษา เสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจ มิได้เป็นการแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบัน การเงินอื่นดังกิจการที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงกำไรในทางเศรษฐกิจ ถึงหากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากการ

/ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลพลอยได้เท่านั้น หากใช่เป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นไม่ ข้อเท็จจริงจึงพังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับยกเว้นตามกฎหมายการท่อง พ.ศ. ๒๕๔๑ ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๑๗๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากการเป็น พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเหตุเกษะอายุจึงเป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ด้องจ่ายค่าชดเชย ตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

คดีมีปัญหาดังนี้วินิจฉัยตามประเด็นข้อพิพาทด่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องอกรับเบี้ยนจ่ายค่าชดเชยและออกเบี้ยดามฟ้องแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ข้อเท็จจริงในคดี ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจาก ตำแหน่งหน้าที่ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ ด้วยเหตุเกษะอายุ โดยไม่มีการทำหนด ประโยชน์ตอบแทนประเภทค่าชดเชยเนื่องจากการเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ มีหนังสือทวงถามให้จำเลยจ่ายเงินชดเชยเนื่องจากการเลิกจ้าง เพราะเกษะอายุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ แล้ว และให้ฝ่ายทรัพยากรบุคคลมีหนังสือตอบมาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับ ไม่น้อยกว่าประโยชน์ตอบแทนที่กำหนดไว้ในกฎหมายด้วยต่างๆ แล้ว และปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังไม่ได้ดำเนินการอกรับเบี้ยนหรือข้อบังคับเกี่ยวกับค่าชดเชยของพนักงานและลูกจ้าง นั้น เมื่อพิจารณาข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ จะเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญหรือ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๖ ในลักษณะเดียวกัน กับค่าชดเชยโดยมีรายละเอียดการจ่ายประโยชน์ตอบแทนดังนี้ (ก) ระบบบำเหน็จบำนาญ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่มิได้เป็นสมาชิกกองทุน

/สำรองเลี้ยงชีพ...

สำรองเลี้ยงชีพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งจะทະเบียนแล้ว โดยบាเหน็จเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายให้พนักงานครั้งเดียวเมื่อออกจากงาน ซึ่งคำนวณจากเงินเดือนสุดท้ายคุณเวลาทำงานตามหลักเกณฑ์ที่จ้าเลยกำหนดส่วนบำนาญ เป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายให้พนักงานเป็นรายเดือนหลังออกจากงาน ซึ่งคำนวณจากเงินเดือนสุดท้ายคุณด้วยเวลาทำงานหารด้วย ๕๐ หรือเงินเดือนสุดท้ายคุณเวลาทำงานหารด้วย ๕๕ แล้วแต่กรณี รวมทั้งเงินชดเชยพร้อมผลประโยชน์และเงินเพิ่มพร้อมผลประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด (ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ ข้อ ๕ ข้อ ๕ ทวิ ข้อ ๙ ข้อ ๙ ทวิ ข้อ ๑ ข้อ ๑๓ ทวิ และข้อ ๑๔) (ข) ระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพสำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ เป็นต้นไป และพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ซึ่งสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินสมทบเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราอย่าง ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากการในแต่ละเดือน ทั้งนี้เพื่อเป็นสวัสดิการตลอดจนปัจจุบันให้แก่สมาชิกและครอบครัวเมื่อสมาชิกตายหรือออกจากงานซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกับเงินค่าชดเชยที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง สำหรับพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกของกองทุน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้จ่ายเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนแก่พนักงานแต่ละรายตามสิทธิที่พึงได้รับ (ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙) ในกรณีที่พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกของกองทุน หากในวันที่พ้นจากงานแล้วได้รับเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจากกองทุนน้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบាเหน็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะจ่ายเงินเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่อระหว่างเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่ได้รับจากกองทุนกับจำนวนเงินที่คำนวณได้จากบាเหน็จ (ตามข้อ ๑ ข้อ ๕ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจะทະเบียนแล้ว) การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ดูบแทนความระบบบำเหน็จบนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานโดยไม่มีความผิด ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ ในทำนองเดียวกับค่าชดเชย

ไม่ว่าจะเรียกชื่อว่าใดก็เป็นผลประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เป็นพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ และสมควรจะเข้าเป็นสมาชิกของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินสมบทเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ในอัตราอัตรายละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในเดือนเดือน และต้องจ่ายเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ หากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมบทรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวន้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่าย เงินเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมบทรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวกับเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากการ เนื่องจากครบเกณฑ์อายุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินประโยชน์ตอบแทนที่เป็นเงินสมบทราย เดือนและผลประโยชน์ รวมทั้งเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกและผลประโยชน์ ตามข้อ ๑ ข้อ ๔ ข้อ ๗ ข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุน สำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๔๑ และข้อ ๔๒ ของข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจะทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ โดยไม่รวมเงินสะสมของโจทก์และ ผลประโยชน์ เมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับทั้งจำนวนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ณ วันพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน เปรียบเทียบกับค่าชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ เรียกร้องมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับประโยชน์ ตอบแทนมากกว่าค่าชดเชยที่เรียกร้อง โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ อ้างว่ามีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน แต่ได้รับประโยชน์ ตอบแทนกรณีเกณฑ์อายุเป็นเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเป็นเงินสมบท ในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน (เงินประจำเดือน) และจ่ายสมบทเป็นรายเดือนให้ในอัตราอัตรายละ ๑๒ รวมถึง ผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวเป็นประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๖...

ผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งกล่าวโดยรวมจะเรียกว่า อย่างไรก็ตาม ก็มีจำนวนสูงกว่าประโยชน์ตอบแทนตามที่กฎหมายกำหนด ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานอีก นั้น เห็นว่า การที่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ พนักงานเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพาะเหตุเกณฑ์อายุแม้เป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เนื่องจากได้รับการยกเว้นตามกฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๑ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ แต่กรณี ต้องวินิจฉัยด้วยไปว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีระเบียนหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้วหรือไม่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๘ กำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพนักงานเป็นพนักงานโดยไม่มีความผิด ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยระบบบำเหน็จบำนาญ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๘ ที่มิได้เป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งจะกะเบียนแล้ว บำเหน็จเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายให้พนักงานครั้งเดียวเมื่อออกจากงานส่วนบ้านญเป็นเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายให้พนักงานเป็นรายเดือนหลังออกจากงาน รวมทั้งเงินชดเชยพร้อมผลประโยชน์และเงินเพิ่มพร้อมผลประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด (ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๘ ข้อ ๒ ข้อ ๕ ข้อ ๕ ทวิ ข้อ ๕ ข้อ ๕ ทวิ ข้อ ๑ ข้อ ๑ ทวิ และข้อ ๑๑) และระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ สำหรับพนักงานที่ได้รับการบรรจุตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๘ เป็นต้นไป และพนักงานที่ได้รับการบรรจุก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๘ ซึ่งสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย

/ซึ่งจะกะเบียน...

ชีงจดทะเบียนแล้วผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินสมบทเป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกแต่ละคนในอัตราร้อยละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้นพึงได้จากราชการในแต่ละเดือน สำหรับพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกกองทุน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังจ่ายเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนแก่พนักงานแต่ละรายตามสิทธิที่พึงได้รับจากธนาคาร โดยเงินสมบทที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีหลักการคำนวณคือ พนักงานปัจจุบันที่เข้าเป็นสมาชิกกองทุนควรจะได้รับเงินที่ธนาคารจ่ายสมบทรายเดือนเข้ากองทุนพร้อมผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุไม่น้อยกว่าบ้าน้ำญี่ปุ่น เมื่อเกษียณอายุ หากได้รับน้อยกว่าธนาคารจะจ่ายเงินชดเชยให้เมื่อเข้ากองทุนเป็นเงินประเดิมเรียกว่า เงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก และกรณีพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ที่เป็นสมาชิกกองทุน หากในวันที่พ้นจากการได้รับเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมบทรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจากกองทุนน้อยกว่าเงินที่คำนวณได้จากบ้าน้ำญี่ปุ่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะจ่ายเงินเพิ่มให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมบทรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่ได้รับจากการของทุนกับจำนวนเงินที่คำนวณได้จากบ้าน้ำญี่ปุ่น (ข้อ ๑ ข้อ ๔ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๔๑ ข้อ ๔๒ ของข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ชีงจดทะเบียนแล้ว พ.ศ. ๒๕๓๙) การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบ้าน้ำญี่ปุ่น บ้านญี่ปุ่น หรือระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพ้นจาก การเป็นพนักงานแล้ว และเนื่องจากกิจกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อุทิศภัยได้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจนำบทนิยาม “ค่าชดเชย” ตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเมื่อออกจากงานได้ เมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับเมื่อพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘

/เป็นพนักงานที่...

เป็นพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ และเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งจะทะเบียนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงจ่ายเงินสมทบ เป็นรายเดือนเข้ากองทุนให้แก่ผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมอัตราอัตรายละ ๑๒ ของเงินเดือนที่พนักงานผู้นั้น พึงได้จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในแต่ละเดือน และจ่ายเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ตามสิทธิที่พึงได้รับ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นอกจากนี้ หากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือนและ ผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวไม่ยกเว้นที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ตามข้อบังคับธนาคาร แห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายเงินเพิ่ม ให้อีกจำนวนหนึ่งเท่ากับจำนวนที่เป็นส่วนต่างระหว่างเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก เงินสมทบรายเดือน และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวกับเงินที่คำนวณได้จากบำเหน็จ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับประโยชน์ตอบแทน จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ณ วันพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานที่อยู่ในระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เป็นเงินในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเป็นเงินสมทบในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน (เงินประเดิม) และจ่ายสมทบเป็นรายเดือนให้ในอัตราอัตรายละ ๑๒ และเมื่อพิจารณาค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่บัญญัติให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชย ให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง กรณีของผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมที่ทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเงินที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเป็นเงินสมทบในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุน (เงินประเดิม) และจ่ายสมทบเป็นรายเดือนให้ใน อัตราอัตรายละ ๑๒ จำนวนเงินสมทบในครั้งแรกเมื่อเข้ากองทุนและจ่ายสมทบเป็นรายเดือน มีจำนวนมากกว่าเงินชดเชยดังกล่าว ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามพ้องอีก ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่าให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราอัตรายละ ๗.๕

/ของดันเงิน...

ของดันเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ รวม ๕๙ วัน ดังนี้

(๑) ผู้พ้องคิดที่ ๑ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๗๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๗๓๖.๙๙ บาท

(๒) ผู้พ้องคิดที่ ๒ จำนวนเงิน ๑,๐๐๖,๕๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๗๕๔.๓๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๗,๗๕๔.๓๙ บาท

(๓) ผู้พ้องคิดที่ ๓ จำนวนเงิน ๖๓๒,๙๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๖,๗๖๒.๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๓๙,๖๖๒.๕๐ บาท

(๔) ผู้พ้องคิดที่ ๔ จำนวนเงิน ๘๑๑,๘๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๖๗๔.๐๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๒๐,๕๗๔.๐๙ บาท

(๕) ผู้พ้องคิดที่ ๕ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๓.๙๖ บาท

(๖) ผู้พ้องคิดที่ ๖ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๗) ผู้พ้องคิดที่ ๗ จำนวนเงิน ๗๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๔๓๐.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๐๖,๙๙๙.๙๙ บาท

(๘) ผู้พ้องคิดที่ ๘ จำนวนเงิน ๒๙๖,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๑๖๒.๗๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๙๙,๑๖๒.๗๕ บาท

(๙) ผู้พ้องคิดที่ ๙ จำนวนเงิน ๓๙๓,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๕๑.๒๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๙๖,๔๕๑.๒๔ บาท

(๑๐) ผู้พ้องคิดที่ ๑๐ จำนวนเงิน ๓๒๐,๗๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๙๖.๖๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๓,๔๙๖.๖๖ บาท

(๑๑) ผู้พ้องคิดที่ ๑๒ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๗๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๗๓๖.๙๙ บาท

(๑๒) ผู้พ้องคิดที่ ๑๓ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๗๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๗๓๖.๙๙ บาท

(๑๓) ผู้พ้องคิดที่ ๑๔ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๙ บาท

(๑๔) ผู้พ้องคิดที่ ๑๕...

(๑๔) ผู้พ้องคิดีที่ ๑๕ จำนวนเงิน ๘๔๔,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๐๗๙.๑๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๓,๑๗๐.๑๖ บาท

(๑๕) ผู้พ้องคิดีที่ ๑๖ จำนวนเงิน ๓๒๔,๐๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๖๒.๙๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๗,๔๖๑.๙๘ บาท

(๑๖) ผู้พ้องคิดีที่ ๑๗ จำนวนเงิน ๓๑๐,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๓๓๓.๔๑ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๑๓,๔๑๔.๔๑ บาท

(๑๗) ผู้พ้องคิดีที่ ๑๘ จำนวนเงิน ๘๕๙,๔๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๑๙๒.๖๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๖๙,๕๙๓.๖๔ บาท

(๑๘) ผู้พ้องคิดีที่ ๑๙ จำนวนเงิน ๑,๕๐๓,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๖,๐๔๙.๔๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๕๑๙,๐๔๙.๔๔ บาท

(๑๙) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๐ จำนวนเงิน ๑,๐๒๕,๖๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๙๕๙.๔๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๓๖,๔๕๙.๔๙ บาท

(๒๐) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๑ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๒๑) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๒ จำนวนเงิน ๘๔๘,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๑๓๓.๔๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๙,๕๓๒.๔๙ บาท

(๒๒) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๓ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๒.๙๖ บาท

(๒๓) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๔ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๘๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๘๔ บาท

(๒๔) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๕ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๒๕) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๖ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๘๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๘๔ บาท

(๒๖) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๗ จำนวนเงิน ๑,๐๗๑,๙๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๔๕๓.๑๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๗๓,๔๕๓.๑๙ บาท

(๒๗) ผู้พ้องคิดีที่ ๒๘ จำนวนเงิน ๘๒๖,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๙๓๕.๓๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๕,๙๓๕.๓๖ บาท

/และให้...

และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียดอกเบี้ยในอัตรา率อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินที่เป็นค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีแต่ละราย ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จ

ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนการชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ศาลมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันลงนามในหนังสือนี้เป็นต้นไป

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง

นายมนูญ ปุณณกริยากร
ดุลการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ดุลการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

ดุลการหัวหน้าคณะ

นายสมชาย งามวงศ์ชาน
ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียน
ดุลการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราษฐ
ดุลการศาลปกครองสูงสุด

มีความเห็นแย้ง

ดุลการผู้แปลงคดี : นายจิรศักดิ์ จิราดี

/ความเห็นแย้ง...

○ ความเห็นยัง

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๗๙/๒๕๕๕

แม้มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้เฉพาะในกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ บัญญัติให้กิจการของ ธปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ก็ตาม แต่ภายใต้บังคับของ บทบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้ ธปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและ ลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ดังนั้น แม้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่อยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ทั้งสิ้นบังคับดังกล่าวก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ พนักงานหรือลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายทั้งสิ้นบังคับดังกล่าว อันถือได้ว่าเป็นมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากตำแหน่ง และออกจากงานดังเด่าวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ด้วยเหตุครบเท็จยืนอย่างแน่นอนจากมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามข้อ ๖.๖ (๕) ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งหากถือตามมาตรา ๑๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็เป็นเหตุอื่นใดอันถือว่าเป็นการเลิกจ้างตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ ดังนั้น จึงมีปัญหาที่จะต้อง วินิจฉัยเบื้องต้นด้วยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากครบเท็จยืนอย่างมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ถือเป็น การเลิกจ้างหรือไม่ และเมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ รวมถึงฉบับแก้ไขเพิ่มเติมและข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้กำหนดความหมายของการเลิกจ้างดังพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีจึงต้องอาศัยบทบัญญัติตามมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่บัญญัติว่า เมื่อไม่มีบทกฎหมายที่จะยกเว้นคดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามเจ้าที่ประเพณีแห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีเจ้าที่ประเพณี เช่นว่านั้นให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นก็ไม่มีด้วยให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป ซึ่งพระราชบัญญัติ

/คุ้มครอง...

คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นบทกฎหมายที่ใกล้เคียงพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ในส่วนที่ว่าด้วยการคุ้มครองพนักงานหรือลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อย่างยิ่ง เมื่อพิเคราะห์มาตรา ๕ ประกอบมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว กรณีถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ พ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ อันเป็นเหตุอื่นใดที่นายจ้าง ไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้เป็นผลที่เกิดขึ้นโดยตรงตามข้อ ๖.๖ (๕) ของ ข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งกำหนดว่าการออกจากงาน ครบเกณฑ์อายุให้พนักงานและลูกจ้างผู้มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ พ้นจากตำแหน่ง ในวันที่ ๑ ตุลาคม หลังจากที่พนักงานผู้นั้นมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ จึงเป็นการเลิกจ้าง โดยที่พนักงานและลูกจ้างมิได้กระทำการผิดตามที่กำหนดในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย แต่อย่างใด และการวินิจฉัยในส่วนนี้ มิได้เป็นการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาปรับใช้โดยตรง แต่เป็นการเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงในเรื่องการเลิกจ้างเท่านั้น โดยมิจำต้องวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อยู่ภายใต้บังคับตามมาตรา ๕ วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ จึงมีปัญหาจะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะเคยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ด้วยกฎหมายไม่จัดให้มี ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้าง ไม่น้อยกว่าค่าชดเชยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน หรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้ รบก. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้าง ได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงาน สัมพันธ์ เมื่อข้อเท็จจริงรับกันว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้จ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ เพราะเหตุว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าได้จัดประโยชน์ ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แล้วนั้น โดยกำหนดให้ พนักงานและลูกจ้างที่ครบเกณฑ์อายุได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพรวมถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆ แล้วแต่กรณีนั้น เมื่อมาตรา ๑๙

/ วรรคหนึ่ง...

วรรณหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้บัญญัติให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง และเงินค่าชดเชยนั้น ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยว่ากรณีที่นายจ้างจ่ายเงินจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นเงินอื่นให้แก่ลูกจ้างเมื่อออกจากงาน เช่น เงินบำเหน็จเงินสะสม เงินสงเคราะห์ ทุนเลี้ยงชีพ เงินสวัสดิการ ฯลฯ แต่ไม่ได้กล่าวอ้างการจ่ายค่าชดเชยกรณีดังกล่าวนี้ ก็อว่าเงินที่จ่ายไปนี้เป็นเงินอื่นยังไม่ได้จ่ายค่าชดเชย และแม้ว่าเงินที่จ่ายนั้นจะมีจำนวนสูงกว่าค่าชดเชยเท่าใดก็ตามก็ไม่ทำให้เงินที่จ่ายนั้นมีค่าชดเชยรวมอยู่ด้วยดังจ่ายค่าชดเชยอีก ตามคำพิพากษาศาลฎีกាដี ๑๓๙/๒๕๔๔ ที่ ๗๘๑/๒๕๔๔ ที่ ๒-๔/๒๕๔๔ ที่ ๔๖/๒๕๔๔ และที่ ๑๙๘๕/๒๕๔๗ ดังนั้น กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้จัดประโยชน์ตอบแทนคือได้รับบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณีนั้นรวมถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆ เป็นเงินคนละประเภทกับค่าชดเชย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ แล้ว ไม่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ อีก ฟังไม่ขึ้น เนื่องจากเงินบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและค่าชดเชยเป็นเงินคนละประเภทที่ไม่อ่านนำมาระบุเทียบกันได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้จ่ายค่าชดเชยจึงไม่ปฏิบัติตามที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ได้กำหนดไว้เป็นมาตรฐานซึ่งดองไม่น้อยกว่าตามที่มาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่จัดให้มีระเบียนหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีถูกเลิกจ้าง จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติให้ดองปฏิบัติ และการดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับความเสียหายไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากตำแหน่ง และออกจากงาน จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ดองปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ส่วนข้อต่อสืบในอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่อ้างว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงาน ธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุน) หาได้เป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่นั้น เห็นว่า การวินิจฉัยประเด็นนี้หากทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิเสธการจ่ายค่าชดเชยให้แก่

/ผู้ฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ ได้ตามที่วินิจฉัยไว้ข้างต้น
จึงไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหานี้ เพราะมิได้ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนเป็นอื่น ส่วนข้อต่อสู้ที่ว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นกิจการที่มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจที่เป็น^๑
หน่วยงานตามกฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่กำหนดให้ใช้บังคับโดยเด็ดขาด ๑๑ เรื่อง ค่าชดเชย ดังแต่
มาตรา ๑๑ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ บังคับแก่
นายจ้าง ซึ่งลูกจ้างทำงานที่ไม่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ นั้น เห็นว่า มาตรา ๑๑ แห่ง^๒
พระราชบัญญัตินาการแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๙๕ ได้บัญญัติให้กิจการของ ซปท.
ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ดังนั้น ข้อ (๓) ของกฎหมาย
(พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงหมายผล
บังคับใช้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ แต่ประการใด เว้นแต่กรณีที่พนักงานและลูกจ้างได้รับ^๓
ประโยชน์ตอบแทนเช่นใดหรือไม่ ซึ่งต้องนำประโยชน์ตอบแทนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย
ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมาเทียบเคียง ข้อต่อสู้ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามทั้งหมดจึงพังไม่ขึ้น
ส่วนข้อต่อสู้ในคำแก้อุทธรณ์ของผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึง
ผู้พ้องคดีที่ ๒๘ ที่ว่าด้วยเรื่องดอกเบี้ยที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต้องชำระในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี
ของค่าชดเชย นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึง
ผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ และเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชย
ที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวัน โดยคำนวนเงินเพิ่มจวดแรกนับแต่วันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๑
เป็นต้นไป และได้จ่ายค่าธรรมเนียมศาลในอัตราสูงและค่าฤทธิ์ธรรมเนียมทั้งหมดแทน
ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ นั้น เห็นว่า ผู้พ้องคดีที่ ๑
ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ มิได้อุทธรณ์ปัญหาดังกล่าวต่อ
ศาลปกครองสูงสุด และปัญหาดังกล่าวมิใช่ปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวตัวยความสงบเรียบร้อย^๔
ของประชาชนที่ศาลจะยกขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่
ดุลการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ การนี้จึงไม่จำต้อง^๕
วินิจฉัยในเรื่องดังกล่าวนี้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหาย
ให้แก่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๘ พร้อมดอกเบี้ย^๖
ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๑
พฤษจิกายน ๒๕๔๑ รวม ๕๙ วัน ดังนี้

/(๑) ผู้พ้องคดีที่ ๑...

(๑) ผู้พ้องคดีที่ ๑ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๒) ผู้พ้องคดีที่ ๒ จำนวนเงิน ๑,๐๐๖,๕๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๗๕๔.๓๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๗,๗๕๔.๓๘ บาท

(๓) ผู้พ้องคดีที่ ๓ จำนวนเงิน ๖๓๒,๘๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๖,๗๖๒.๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๓๙,๖๖๓.๕๐ บาท

(๔) ผู้พ้องคดีที่ ๔ จำนวนเงิน ๘๑๑,๘๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๖๗๕.๐๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๒๐,๕๗๔.๐๙ บาท

(๕) ผู้พ้องคดีที่ ๖ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๖๗๗.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๗.๙๖ บาท

(๖) ผู้พ้องคดีที่ ๗ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๗) ผู้พ้องคดีที่ ๘ จำนวนเงิน ๗๙๔,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๕๓๐.๙๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๐๖,๕๒๙.๙๔ บาท

(๘) ผู้พ้องคดีที่ ๙ จำนวนเงิน ๒๙๖,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๑๖๒.๗๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๙๙,๑๖๓.๗๕ บาท

(๙) ผู้พ้องคดีที่ ๑๐ จำนวนเงิน ๓๙๓,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๕๑.๒๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๙๖,๔๕๒.๒๔ บาท

(๑๐) ผู้พ้องคดีที่ ๑๑ จำนวนเงิน ๓๙๐,๙๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๒๖.๖๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๙๓,๔๒๖.๖๖ บาท

(๑๑) ผู้พ้องคดีที่ ๑๒ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๑๒) ผู้พ้องคดีที่ ๑๓ จำนวนเงิน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๑๓) ผู้พ้องคดีที่ ๑๔ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๔ บาท

(๑๔) ผู้พ้องคดีที่ ๑๕ จำนวนเงิน ๘๔๔,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๐๑๙.๑๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๓,๑๒๐.๑๖ บาท

/(๑๕) ผู้พ้องคดีที่ ๑๖...

(๑๕) ผู้พ้องคดีที่ ๑๖ จำนวนเงิน ๓๒๔,๘๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๖๒.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๗,๕๖๑.๙๙ บาท

(๑๖) ผู้พ้องคดีที่ ๑๗ จำนวนเงิน ๓๑๐,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๓๑๓.๔๑ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๑๓,๔๑๔.๔๑ บาท

(๑๗) ผู้พ้องคดีที่ ๑๘ จำนวนเงิน ๘๕๙,๔๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๙,๑๙๒.๖๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๖๙,๕๙๓.๖๙ บาท

(๑๙) ผู้พ้องคดีที่ ๑๙ จำนวนเงิน ๑,๕๐๓,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๖,๐๕๙.๔๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๕๑๙,๐๕๙.๔๕ บาท

(๒๐) ผู้พ้องคดีที่ ๒๐ จำนวนเงิน ๑,๐๒๕,๖๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๙๕๙.๔๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๓๖,๕๕๙.๔๙ บาท

(๒๑) ผู้พ้องคดีที่ ๒๑ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๒๒) ผู้พ้องคดีที่ ๒๒ จำนวนเงิน ๘๘๘,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๑๓๓.๕๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๐๙,๑๓๓.๕๙ บาท

(๒๓) ผู้พ้องคดีที่ ๒๓ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๓.๙๖ บาท

(๒๔) ผู้พ้องคดีที่ ๒๔ จำนวนเงิน ๘๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๙๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๗,๙๓๖.๙๙ บาท

(๒๕) ผู้พ้องคดีที่ ๒๕ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๘๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๗,๖๐๓.๘๙ บาท

(๒๖) ผู้พ้องคดีที่ ๒๖ จำนวนเงิน ๑,๐๙๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๘๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๗,๖๐๓.๘๙ บาท

(๒๗) ผู้พ้องคดีที่ ๒๗ จำนวนเงิน ๑,๐๗๑,๙๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑,๔๕๓.๑๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๘๒,๔๕๓.๑๙ บาท

(๒๘) ผู้พ้องคดีที่ ๒๘ จำนวนเงิน ๘๙๖,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๙๓๕.๓๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙๓๕,๗๓๕.๓๖ บาท

และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียดอกเบี้ยในอัตราอย่าง ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินที่เป็นค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีแต่ละราย ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จ

/ทั้งนี้...

ทั้งนี้ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับให้คืน ค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ จำนวนอื่นนอกจากนี้ให้ยก ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

อนุ พิมล

นายมนูญ ปัญญากริยากร
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุด

